

Hãy Đi Cùng Tôi

Contents

Hãy Đi Cùng Tôi	1
1. Chương 1: Đụng Phải Cô Bạn Hồng Hách	2
2. Chương 2: Ánh Mắt	3
3. Chương 3: Biết Lỗi	4
4. Chương 4: Hope Kì Lạ	6
5. Chương 5: Tiếp Xúc Gần Nhau Hơn	6
6. Chương 6: Hàng Xóm Biết Nhau	8
7. Chương 7: Bữa Tối Vui Vẻ	9
8. Chương 8: Ở Nhà Một Mình	11
9. Chương 9: Ngủ Nhờ	12
10. Chương 10: Bức Ảnh Kì Niệm Năm 4 Tuổi - Hồi Ức (p1)	14
11. Chương 11: Bức Ảnh Kì Niệm Năm 4 Tuổi - Hồi Ức (phần Cuối)	15
12. Chương 12: Có Trải Nghiệm Mới Biết Sự Quan Tâm	17
13. Chương 13: Hôn	18
14. Chương 14: Đi Nhật	21
15. Chương 15: Quen Biết	24
16. Chương 16: Kì Niệm Ngày Đầu Đến Tokyo Của Minhope (18+ Nhẹ)	26
17. Chương 17: Sum Hạp	27
18. Chương 18: Ra Mắt	30
19. Chương 19: Khó Ngủ Và Không Được Cho Ngủ	32
20. Chương 20: Bếp Trưởng Hoàn Hảo	35
21. Chương 21: Sinh Nhật Bảo Bối	36
22. Chương 22: Trở Về	38
23. Chương 23: Chuyện Sau Lễ Tốt Nghiệp	39
24. Chương 24: Hôn Lễ	40
25. Chương 25: Trùm Sợ Vợ Là Ông Min	41
26. Chương 26: Tiểu Bảo Bối	43
27. Chương 27: Đại Gia Đình (end)	44

Hãy Đi Cùng Tôi

Giới thiệu

Một câu chuyện kể về nhóm BTS. Vuy là một chàng trai lạnh lùng, được sinh ra trong một gia đình n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-di-cung-to>

1. Chương 1: Đụng Phải Cô Bạn Hồng Hách

Cả nhà Vuy đang ăn sáng. Mon nói với Vuy " Hôm nay bắt đầu khóa học mới, con học nghiêm túc vào. Khóa này đạt thành tích tốt cả nhà sẽ đi Singapore du lịch." Vuy nghe xong nhảy tung lên hét lớn " Hoan hô bố." Cùng lúc đó có tiếng chuông cửa Jin đứng dậy Vuy nói" Là Min đó mẹ, để con ra mở cửa." Vuy đưa Min vào nhà, Min chào bố mẹ Vuy rồi cùng cả nhà Vuy ăn sáng. Jin nhìn Min rồi nói " Trông cháu lớn quá, chả bù cho thằng Vuy nhà cô." Min cười " Cô đừng nói vậy Vuy nó đánh cháu đấy ạ." Vuy lườm Min " Ăn đi rồi đi học."

" Thưa bố mẹ chúng con đi học."

" Thưa cô chú chúng cháu đi học."

" Chào anh chúng em đi học đây ạ!" Suga đang ở dưới bếp nói: " Uhm, đi học ngoan đấy nhé. Kook và Hope sang học lớp mới chăm chỉ vào nha."

Cả hai đồng thanh " Vâng "

Ting!Ting! Thầy giáo ăn mặc lịch sự bước vào lớp hần giọng nghiêm nghị nói" Thầy chào cả lớp, hôm nay là buổi học đầu tiên của khóa học mới. Thầy chúc các em sẽ đạt nhiều thành tích xuất sắc trong khóa học này. Và khóa học này lớp chúng ta sẽ đón nhận thêm hai học viên mới. Cả lớp hoan hô chào hai bạn nào" Thầy nói xong cả lớp hướng mắt ra cửa Kook và Hope bước vào. Hope mạnh dạn giới thiệu trước " Chào các bạn mình là Hope." Kook cũng giới thiệu " Mình là Kook." Thầy giáo lại nói " Được rồi sau này lớp giúp đỡ Kook và Hope nhiều hơn, Kook và Hope hai em sẽ ngồi bàn dưới Vuy và Min. Cả hai về chỗ ngồi bắt đầu giờ học. Min ghé vào tai Vuy nói nhỏ " Nhìn lọt mắt không Vuy." Min cười híp mắt. Vuy trừng mắt quay sang nhìn Min " Cậu có im đi không, im lặng để tớ học bài." Min há hốc mồm khi nghe Vuy nói" Ôi mẹ ơi! hôm nay Vuy học bài đây này." Nói rồi Min quay xuống bàn Hope vuốt tóc trông bảnh tòm. " Chào Hope, mình tên Min. Sau này cần gì thì nói Min nhé". Hope vốn kiêu ngạo, hống hách chẳng thèm nhìn Min lấy một cái quay đầu hất tóc rồi "Ừ". Min trầm mặt quay lên thấy Vuy đang úp mặt xuống bàn mà cười ha hả. Mặt Min tối sầm lại " Đáng cười lắm à?"

Giờ học thể dục, Vuy và Min chơi bóng rổ xung quanh là bao nữ sinh trầm trồ, ngưỡng mộ theo dõi hai HOT BOY. Min vô tình ném bóng trúng vào đầu Hope đang ngồi nói chuyện phiếm với Kook. Bị trúng đầu Hope chau mày đứng dậy. Về mặt của một con " cọp cái " hiện rõ mồn một trên gương mặt Hope. Min chạy lại xin lỗi " Hope, Min không cố ý. Min xin lỗi, trả bóng cho Min đi". Hope như bốc hỏa nghiêng rằng nói chậm từng chữ một " Xin lỗi là xong hả." Vuy cũng chạy lại nhưng không nói gì đứng một bên xem trò vui. Dưới bao nhiêu ánh mắt của các nữ sinh, chỉ chỗ về phía Hope và Min trên mặt biểu hiện ý

đang nói xấu Hope,đụng phải HOT BOY mà còn làm trời. Tuy không biết đang nói gì nhưng nhìn gương mặt mỗi người cũng đủ biết. Kook kéo tay Hope ” Được rồi Kook, Min đã xin lỗi rồi trả bóng cho Min đi. Chúng ta đi.” Tay Hope nắm chặt quả bóng ném vào đầu Min. Cú ném của Hope là cho Min ngã xuống đất, Min bị thương không nhẹ, một tiếng “Ồ” đồng thanh vang lên các nữ sinh mở mắt to tròn. Một nữ sinh khác nói không lớn lắm nhưng vừa đủ lọt tai mọi người” Trước giờ chẳng có ai dám làm như vậy với Vuy và Min, thế mà...” Nghe vậy Hope quay sang nhìn nữ sinh nói ra câu đó, vẻ mặt hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt đang bốc cháy. Nữ sinh đó im lặng quay đi. Vuy bây giờ mới lên tiếng vẻ mặt lạnh lùng ánh mắt đóng băng ” Quá đáng rồi đây, Min cũng đã xin lỗi rồi còn gì” Hope thở dài liếc Vuy rồi quay sang nói với Kook ” Cậu ở lại nói chuyện với mấy tên dở hơi này đi. Tớ không rảnh.”

2. Chương 2: Ánh Mắt

Bị Hope bỏ lại một mình, Kook lúng túng khi phải đối diện với bộ mặt lạnh ngắt của Vuy. Kook chấp hai tay xuýt xoa về mặt lo sợ “Vuy à, tính tình Hope trước giờ nóng nảy vậy đấy, tớ xin lỗi.” Thấy Kook thành thật mặt Vuy nhanh chóng trở lại bình thường, lông mày giãn ra, ánh mắt dịu đi. Vuy nhìn cũng chăm chăm toàn thân Kook như có luồng điện đang di chuyển, tay chân Kook tê dại, miệng Kook giật giật như muốn nói gì đó nhưng được vài tiếng rồi bị nghẹn ở cổ họng. Tiếng kêu đau của Min làm Kook định thần lại Kook nói ” Vuy đưa Min vào phòng y tế đi.” Nghe Kook nói vậy ánh mắt Vuy mới rời khỏi Kook tiến về phía Min bế Min vào phòng y tế, Kook đi theo sau. Min bị thương ngay đầu, vết thương xưng khá to. Băng bó vết thương xong Min được chuyển vào bệnh viện để kiểm tra kĩ hơn. Tan học Kook xin Vuy cho đi theo vào viện thăm Min. Đến bệnh viện cùng lúc Jin đang kiểm tra cho Min, Vuy và Kook đi vào “Con chào mẹ, Min sao rồi mẹ.” Jin nhìn Vuy mặt hơi giận dữ:“Phần đầu bị tổn thương, nằm viện ít nhất phải đến cuối tuần.” Jin nói dứt câu Kook nhảy chen vào nói to:“Nằm đến cuối tuần, Min bị nặng lắm hả cô?”

“Ừ cháu, xem chút nữa là trúng dây thần kinh chủ rồi.” Jin nghiêm giọng trả lời.

Kook thở phào nhẹ nhõm. Jin lại hỏi Vuy:” Chuyện rốt cuộc là thế nào. Tại sao Min ra thế này, mấy đứa chơi trò gì thế?” Vuy bỏ ba lô lên ghế đi lại phía giường bệnh ” Chuyện dài lắm, về con sẽ kể với mẹ. Tối nay con sẽ ở lại với Min.”

“Không cần đâu, con cứ về nhà đi, mẹ đã nhờ bác sĩ trực tối nay lo cho Min rồi. Hai đứa thăm Min rồi lát về nha. Mẹ ra ngoài.”

Min vẫn chưa tỉnh lại Vuy và Kook ngồi chơi một lúc rồi Vuy xách ba lô đứng dậy lạnh nhạt nói ” Về thôi.” Kook ở rồi cũng mang ba lô đi theo Vuy. Đi đến một đoạn đường vắng Vuy hỏi ” Nhà ở đâu, tôi đưa về?” Kook từ chối Vuy trừng mắt nhìn Kook nhưng với ý đồ chọc ghẹo ” Được thôi, nghe nói ở đây có một nhóm liều manh hay đi vào những lúc đường vắng như thế này để cướp giật, bắt cóc, rồi... Nói đến đó Vuy kéo dài ra rồi hất mắt đi thẳng bỏ lại Kook. Nghe đến cướp giật,bắt cóc,.. Kook giật mình vội chạy theo Vuy cố với tay níu lấy vạt áo Vuy đi nấp sau cánh tay Vuy. Vuy để Kook nắm áo mình, Vuy vẫn thản nhiên đi lúc này gương mặt Vuy hơi vui, miệng nhếch lên. Trên đường đi Kook có nói địa chỉ cho Vuy ” Chung cư Bighit đường 105.” Vuy đưa Kook về nhà, đến nơi Kook cảm ơn Vuy ” Cảm ơn cậu nhé Vuy, cậu về cẩn thận.” Vuy vẫn đứng yên nhìn Kook ánh mắt trầm tư, Kook thấy vậy nhìn thẳng vào mắt Vuy hiểu kì. Ánh mắt Kook lúc này ý muốn nói tại sao Vuy lại chưa về. Hiểu ý Kook, Vuy nhìn xuống cách tay áo đang bị Kook nắm chặt. Kook vội giật tay ra, mặt hơi hồng cúi đầu xuống mắc cỡ. Vuy bỏ hai tay vào túi áo hít một hơi ” Cậu mới chuyển đến?”

Kook ngạc nhiên khi nghe Vuy hỏi như vậy ” Ừ, mới tuần trước. Làm sao cậu biết.” Vuy không giải đáp sự thắc mắc của Kook mà quay đi về phía ngôi nhà to rộng kề bên. Kook nhìn theo bóng lưng Vuy miệng lẩm bầm ” Hàng xóm sao?” Kook nhún vai rồi bước vào nhà. Suga đang ngồi chờ cơm Kook thấy Kook về Suga nói ” Sao về trễ vậy Kook?” Kook vào phòng thay đồ rồi ra ngồi ăn cơm với Suga. Kook kể chuyện cho Suga nghe, Suga cười ” Cái con Hope đó lớn rồi mà tính tình như con nít.” Mắt Kook sáng trưng khi nhìn

thấy đồ ăn không bận tâm đến Hope nữa vui vẻ nói ” Ăn cơm đi anh hai, anh hai hôm nay làm đồ ăn ngon tuyệt.” Cả hai anh em cùng nhau ăn cười nói vui vẻ.

“Vuy kể mẹ nghe xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì.” Ăn cơm xong Jin liền hỏi Vuy.

“[...] Chuyện là vậy đó mẹ.” Vuy kể cho Jin nghe việc Min bị trúng đầu. Rồi hỏi Mon:

“Tuần trước có ai thuê nhà ở chung cư không bố.” Mon bỏ tờ báo trên tay xuống cầm ly trà uống một ngụm rồi nói: “Có đấy, có hai anh em lúc trước sống ở Daegu, nhưng bây giờ để tiện việc học hành cho đứa em nên cả hai dọn đến đây. Có chuyện gì hả con?”

Vuy đứng dậy ” Không có gì, con chỉ hỏi vui thôi. Con lên lầu học bài bố mẹ lát ngủ ngon.” Nói rồi Vuy quay đi. Mon đang ngậm ngụm trà bỗng phun ra sặc sụa, mở to hai mắt nhìn Jin ” Vuy học bài hả con, bà ơi tui có nghe nhầm không vậy?” Jin cũng ngạc nhiên mắt tròn vo nhìn Mon. Cả hai nhìn nhau rồi phá lên cười.

3. Chương 3: Biết Lỗi

Jin đã làm xong bữa sáng mà Vuy vẫn chưa chịu xuống nhà. Jin mang cafe cho Mon thấy Vuy chưa xuống Mon hỏi: “Bà lên kêu thằng Vuy xuống ăn sáng rồi còn đi học nữa. Hôm nay lại trở chứng rồi đây.”

Jin nói giọng châm biếm ” Thì chắc tối qua con nó học khuya nên dậy trễ thôi mà.” Mon bỏ ly cafe xuống nhìn Jin bằng ánh mắt tối hôm qua miệng cười khúc khích ” Đúng rồi, con trai bà học bài khuya lắm.” Nói xong câu đó Mon chẳng thể nào nhịn cười được. Vuy từ cầu thang đi xuống chẳng để ý đến Mon và Jin đang tức cười không nghĩ. ” Con chào bố mẹ.” rồi kéo ghế ngồi vào bàn. Jin quay nhìn Vuy ” Ừ, chịu xuống rồi đó hả?” Mon nói tiếp theo ” Cứ tưởng con trai bố học khuya quá nên dậy muộn.” Vuy sa sầm mặt.

=> [Quay về thời gian chút xíu nha, để biết tối qua Vuy làm gì và nguyên nhân Vuy xuống nhà muộn nhé!]

- Tối qua Vuy có học bài thật đấy, bỗng Vuy nhớ lại ánh mắt lúc chiều của Kook, ánh mắt đó đã gây ấn tượng cho Vuy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vuy nhìn xuyên qua cửa sổ đến cửa sổ nhà Kook Vuy dự tính chỉ nhìn sơ qua thôi. Trong lúc nhìn gọi là sơ qua Vuy thấy Kook đang cùng Suga tập đàn. Gương mặt xinh đẹp, trong sáng, nụ cười hồn nhiên của Kook đã thu hút sự chú ý của Vuy. Ánh mắt Kook long lanh hiện rõ niềm vui sướng, hạnh phúc đến khó tả. Vuy dẹp hết tất cả bài vở ngồi nhìn sang nhà Kook đến tận khuya nên sáng mới dậy muộn.

=> [Đã rõ rồi nhé. Bây giờ cùng trở lại hiện tại thôi.]

Vuy đi học khi bước ra cửa Vuy thấy Kook cũng đang chuẩn bị đi học, Vuy bước tới” Đi học chung không?” Kook đang quay lưng lại để đóng cửa nên không để ý kĩ, Kook nghĩ là Hope nên Kook “Ừ” khi quay ra thấy Vuy Kook hơi ngạc nhiên nhìn xung quanh ” Vuy à?” Vuy chỉ nhún vai không nói gì. Kook cùng Vuy đến trường.

Hôm nay Hope không lên lớp làm Kook lo lắng, mắt Kook cứ nhìn về phía sân đầu óc không thể tập trung được.

Tối qua Hope đã suy nghĩ lại, chắc Min không cố ý thật là tại vì cô quá nóng nảy nên đã cư xử không đúng. Cảm thấy có lỗi nên sáng nay Hope viết giấy xin phép vắng buổi học hôm nay. Hope nấu cháo mang vào bệnh viện thăm Min để xin lỗi. Hope tìm theo số phòng mà y tá hướng dẫn, đứng trước cửa phòng Hope hít một hơi thật sâu từ từ thở ra nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Cảm bệnh án của Min đọc rồi nhìn lên vết thương được băng bó kia mặt mày Hope nhăn nhó than thở. Ngả người xuống ghế lấy tay vỗ vỗ vào đầu kêu than” Ồiii, sao lại không chịu né chút, hiu hiu số tôi khổ quá mà.. ”

Hope gằm mặt ngồi dậy đứng trước mặt Min trách móc: " Con trai kiêu gì thế hả? Tại sao lúc đó lại không chịu né cơ chứ, bình thường cậu thông minh lắm mà sao lúc đó ngu đột xuất vậy hả? Uiss, thật là sa mạc lời. Khôn ba năm đại một giờ là cậu ấy rõ chưa." Hope nghiêng rằng chau mày vung nắm đấm vào không khí để giải tỏa cơn tức giận. Mắt Min từ từ mở ra thấy Hope đang đấm đá tứ tung Min bất giác cười xì. Nghe tiếng cười, Hope quay lại thấy Min đã tỉnh, khuôn miệng Hope hơi nhếch lên ánh mắt hiện lên ý vui mừng. Nhưng Hope mau chóng lấy lại bộ dạng bình thường.

" Cậu tỉnh rồi à, chắc là chưa ăn gì đúng không, tớ có mang cháo vào ngồi dậy ăn cho mau khỏe." Hope đành mặt nói với Min rồi tiến lại đỡ người Min ngồi dậy lấy cháo đưa Min ăn. Chứng kiến sự lột xác 360 độ của Hope, Min không khỏi ngạc nhiên. Min tròn mắt há mồm theo dõi từng hành động của Hope. Thấy Min nhìn mình Hope trừng mắt hạ giọng " Có vấn đề gì sao?" Min vẫn chưa hết ngạc nhiên đưa tay sờ lên trán Hope " Nhiệt độ vẫn bình thường." Min thu tay lại suy nghĩ đột nhiên nhảy dựng người lên " Hả, không lẽ sáng nay cậu uống nhầm thuốc hả Hope?" Nghe Min nói hơi trêu chọc Hope chau mày, mặt tối sầm lộ vẻ giận dữ, mắt nheo lại lườm Min, tay cầm hộp cháo đặt mạnh lên bàn, cặp mắt lúc này nãy lửa, sự nóng giận lại trỗi dậy. Hope quát lớn " Nàyyyy, cậu vừa phải thôi. Tôi có lòng tốt muốn xin lỗi cậu nên mới mang cháo vào đây cho cậu ăn, cậu đừng có quá đáng như vậy nha. Bộ cậu nghĩ tôi thích ở đây lắm à. Nói cho mà biết từ nhỏ đến bây giờ thứ mà tôi ghét nhất chính là mùi thuốc, mùi sát trùng ở bệnh viện đấy. Ngưng cái giọng điệu đó với tôi ngay và lập tức." Bị nghe một bản "tình ca" từ Hope Min trở về trạng thái ban đầu " Đúng đấy, cậu cứ bình thường như mọi ngày đi lúc này cậu hiền thực quá làm tôi sợ đấy."

Nghe tiếng hét lớn trong phòng Min, Jin vội chạy vào xem thấy Min đã tỉnh lại "Ồ Min tỉnh rồi hả cháu?"

"Vâng ạ, cháu cảm thấy khỏe hơn rồi nhưng phần đầu vẫn còn đau." Min trả lời.

Jin nhìn Hope hỏi " Đây là... " Hope như hiểu được ý Jin Hope giới thiệu luôn:

" Chào bác sĩ, cháu là Hope bạn của Min"

" Là người đã làm Min phải nằm viện" Hope nói dứt câu Min tiếp lời.

Jin gật đầu " Hope đây à, cô đã nghe Vuy nói về cháu. Ủa mà sao giờ này cháu ở đây, cô thấy Vuy với Kook chúng nó đi học từ sớm rồi."

Hope lễ phép " Dạ, hôm nay cháu xin nghỉ. Mà cô là ai sao lại biết Vuy và Kook?"

"À cô là mẹ của Vuy. Cháu ở lại chơi với Min nhé, chắc chiều nay Vuy và Kook cũng vào đấy. Cô ra ngoài." Jin nói.

" Vâng" Hope tiễn Jin ra cửa rồi quay vào. Min tựa đầu vào thành giường điềm đạm nói:

"Cậu làm tôi không đi học được, phải nằm viện bằng bó như này mà bây giờ mới đến, lại còn quát mắng người bệnh." Hope liếc Min nghiêng rằng nói từng chữ " Biết lỗi là được lắm rồi, còn chưa ăn đấm là may rồi đấy, đừng được voi đòi tiên. Nè cháo đấy cầm ăn đi." Hope đưa cháo cho Min. Min không cầm lấy mà nói " Tôi hơi chóng mặt không tự ăn được, đút cho tôi đi"

Hope phản kháng " Không phải lúc này cậu nói sẽ làm cậu sợ khi tôi hiền thực còn gì. Tự ăn đi"

Min vẫn không chịu thua " Lúc này khác giờ khác, cậu là nguyên nhân làm tôi phải nằm viện, phải nghỉ học. Cậu phải có trách nhiệm chăm sóc tôi trong khoảng thời gian này. Tôi không bắt cậu phải nghỉ học. Cậu cứ đi học bình thường tan học đến bệnh viện với tôi đến tối mới được về. Không nói nhiều đút nhanh đi tôi đói rồi."

Thật là cạn lời Hope biết khi cãi lý với Min chỉ có con đường đầu hàng nhưng Hope sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy, bây giờ Min đang bệnh cô không rảnh mà đi cãi nhau với Min mọi chuyện cô đều ghim trong lòng chờ khi Min khỏe lòi ra tính một thể, lúc này nên nghe theo Min, Hope đành phải đút cháo cho Min ăn, phục vụ cho Min.

4. Chương 4: Hope Kỳ Lạ

Min đã tự đi lại được nhưng Min lại ngồi xe đẩy và bắt Hope phải đưa Min đi dạo thay đổi không khí. Lúc đi ngang qua canteens Min nói: “Dừng lại, tôi muốn vào đó mua ít đồ.”

Hope mỉm môi khẽ nói: ” Vâng”

Min vào canteens mua một cốc vở, Hope cảm thấy hiếu kì nhưng không quan tâm. Hơn hai giờ đồng hồ vòng quanh bệnh viện Min mới chịu trở về phòng. Min ngồi lên giường mở cốc vở ra. Hope mệt mỏi ngồi thịch xuống ghế thở hổn hển, mồ hôi chảy ròng trên gương mặt xinh xắn của Hope. Min ác độc không để cho Hope kịp nghỉ ngơi lấy vở bày ra bàn ” Chép bài cho tôi.” Hope đang mệt nghe Min nói xong máu trong người Hope sôi đến 1000 độ C, mặt đỏ ngầu ánh mắt hiện lên tia lửa, hai hàm răng nghiến “kẹt kẹt”, bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm lộ rõ các khớp. Thấy Hope tức giận Min đành mặt nhìn Hope:

“Nhìn tôi làm gì, chép bài nhanh đi. Ồi hay là cậu đang tức giận. Uiss không lẽ cậu định dùng bóng ném vào đầu tôi nữa?”

Hope rất tức giận, đối với tính cách thường ngày của Hope thì Hope đã lao tới đánh cho Min một trận rồi nhưng hôm nay Hope không làm vậy, Hope đứng dậy bỏ ra ngoài mà không nói tiếng nào. Đây là lần đầu tiên Hope nhẫn nhịn quá mức như vậy. Min có vẻ khoái chí khi chọc Hope tức điên lên, Min cười tức cười ngã lăn ra giường cầm điện thoại chơi games. Hope ra công viên đi dạo cho hạ đi cơn tức. Lúc sau Hope quay lại trên tay còn xách theo mấy túi đồ ăn vặt. Hope còn mua cho Min vài lon hồng sâm, Hope vui vẻ đưa cho Min. Chính điều này đã làm Min ngạc nhiên lần hai, Min nhận lấy lon hồng sâm từ Hope. Hope mang vở ra chép bài cho Min. Hope không những không bình thường mà là quá bất thường thái độ bây giờ của Hope thật sự chẳng giống Hope chút nào. Hành động của Hope làm Min không thể tin vào mắt mình, Hope cư xử như thể giữa Hope và Min lúc này chưa hề có cuộc xung đột nào xảy ra. Một lúc sau Jin mang thuốc vào cho Min nhìn sang Hope:

“Ôi Hope tốt thật đấy, cô thay mặt bố mẹ Min cảm ơn cháu.” Jin nói

Hope chỉ quay lại nhìn Jin cúi đầu chào. Jin nhìn lên đồng hồ rồi nói tiếp:

” Ô, sao giờ này mà Vuy vẫn chưa vào nhỉ, cả Kook nữa? Khi đến thì hai ba đứa khi không thì chẳng thấy đứa nào?”

Hope thuận miệng nói kè ” Dạ hôm nay có giờ học thêm nên Vuy và Kook không đến được đâu cô.”

Jin gật đầu mở tập giấy trên tay ra ghi chép gì đó rồi nói.

” Tình trạng hồi phục của Min khá tốt nên cuối tuần cháu có thể về được rồi.” Nói xong Jin quay ra ngoài Hope chạy theo Jin tới cửa nói nhỏ:

” Cô ơi, cô đừng nói với ai là hôm nay cháu đến thăm Min nha cô?”

Jin nhìn Hope cười mỉm rồi vỗ vai Hope ” Được rồi cô sẽ không nói ai hết.” Hope cười cúi người cảm ơn Jin. Jin sải bước ra ngoài. Hope quay vào phòng tiếp tục chép bài cho Min.

5. Chương 5: Tiếp Xúc Gần Nhau Hơn

Thời gian thấm thoát trôi đã đến ngày thứ bảy. Trong suốt mấy ngày qua, Hope ngày nào cũng đến bệnh viện lúc sang sớm rồi mới đi học, tan học về nhà tối lại vào bệnh viện đến tận khuya mới về. Còn về Vuy với Kook ngày nào cũng đi học chung, về chung.

“Anh hai hôm nay có đi làm không?” Kook hỏi

Suga đang thay đồ chuẩn bị đi làm:

” Chứ mày không thấy anh hai mày đang thay đồ hả, bớt lầy với tao đi.”

Makner Kook hiện ra nhường mày ” Ồ. Anh hai làm chỗ mới ở đâu vậy?”

Suga nhếch môi đưa ngón tay cái lên hất mũi ra đáng:

” Anh mày được ông chủ chung cư này nhận vào làm đầu bếp ở nhà hàng ông ta đấy em ạ.”

Kook ngạc nhiên ” Woo... anh hai Kook làm đầu bếp cơ á..Tuyệt cú mèo luôn.” Kook chạy lại ôm Suga tán thưởng.

“À mà sao cả tuần nay tao không thấy Hope đến rủ mày đi học? Thấy mày toàn đi với thằng Vuy đẹp trai gì đó của mày thôi. Sáng rủ đi học tối đưa về nhà” Suga chọc Kook

Kook quay đi “Em không biết”

Suga gật đầu ” Dù sao thì tao cũng phải thay mặt bố mẹ Hope đi thăm Min. Tối nay tan ca tao sẽ đến thăm Min.” Nghe Suga nói vậy Kook bĩu môi.

“Chờ anh thăm chắc người ta chết mất xác rồi. Ngày mai Min ra viện rồi thăm cái gì nữa.”

Suga nhìn Kook nhún vai ” Ngày mai chứ tối nay hả, còn ở bệnh viện là con đi thăm. Ngày thường thấy mày hiền lắm sao nay lại dở hơi thế hả. Tao đi làm nói chuyện với mày lãng phí thời gian, lát đi học ngoan đấy nhé.” Suga lên xe nổ máy.

Kook vẫy tay bye bye” Kook chào anh hai, chào đầu bếp Suga.” Kook cũng đóng cửa đi học. Vuy nãy giờ đứng bên nhà nghe hết cuộc trò chuyện của Suga và Kook. Có thể nói độ dở hơi của Kook không kém Vuy (chắc là bị lây tính dở hơi của Vuy đấy) Vuy bước tới ” Chào Kook.”

Kook quay lại ” Chào Vuy” rồi loay hoay khóa cửa mà vẫn chưa xong, cái ổ khóa tự nhiên hôm nay cứng ngắt không khóa dc. Vuy đưa tay lên khóa cửa giúp Kook. Vuy làm bất ngờ Kook không kịp trở tay nên bàn tay mềm mại của Kook bị Vuy nắm lấy. Kook theo phản xạ rút tay ra lùi về phía sau, miệng có chút nhếch lên cười. “Cách” Tiếng khóa cửa kêu lên.

“Được rồi đấy, khóa cửa sắp hỏng rồi để tối về tớ đưa cho ổ khóa mới.” Vuy vừa nói vừa quàng chìa khóa lại cho Kook. Trên đường đi học Kook nói.

“Nhà thuê của người ta chứ không phải của tớ nên không tùy tiện thay khóa mới được. Cảm ơn cậu nhưng chắc không cần.”

Vuy cười cho độ ngốc nghếch của Kook ” Bố tớ là chủ chung cư cậu đang sống và cũng là chủ nhà hàng mà anh Suga đang làm. Cậu rõ chưa.” Chân Kook dừng lại trên đường trở mắt nhìn Vuy ” Thật á.” Vuy hít một hơi nhìn lên trời rồi nắm lấy tay Kook lôi Kook đi nhanh ” Đi thôi, muộn rồi.”

Hôm nay Mon có việc phải đi làm sớm nên Jin đi xe bus đến bệnh viện. Jin đi bộ đến bãi chờ xe.

“Á..á..ăn cướp, bố người ta ăn cướp...” Jin bị giật túi xách, vừa la hét vừa chạy theo. Suga đi ngang qua đó thấy bất bình tăng tốc độ đuổi theo tên cướp. Thế là giữa tên cướp và Suga có cuộc ẩu đã kết quả là Suga lấy lại được túi xách cho Jin tên ăn cướp bị Suga đánh cho bầm tím mặt mày. Suga chạy về phía Jin đưa túi xách nói:

“Cô xem có mất thứ gì không?” Jin lục lọi bên trong túi.“Đồ bên trong đủ, cô cảm ơn cháu đã lấy lại giúp cô. Cháu cho cô sdt để có để cô còn hậu tạ.”

Suga vội vã ” Không có gì đâu ạ. Thôi chào cô, cháu bị muộn giờ rồi. Cô nhớ cẩn thận. Cháu đi đây.”

Nói rồi Suga hối hả bỏ đi. Jin nhìn theo bóng Suga đang xa dần.

6. Chương 6: Hàng Xóm Biết Nhau

Hôm nay ở lớp Hope xin về sớm một tiết vào bệnh viện với Min. Thời gian qua tình cảm giữa Hope và Min đã thay đổi đáng kể. Thấy Hope tốt bụng như vậy Min không để bụng chuyện trước kia nữa. Ngày qua ngày Hope luôn ở bên Min làm Min hơi động lòng.

” Sao hôm nay vào sớm vậy?” Thấy Hope vào Min hỏi

” Không thích giờ sinh hoạt nên về.” Hope lục tủ lạnh lấy trái cây gọt cho Min ăn

” Trái cây nè ăn đi” Chơi được một lúc Hope mang ba lô đi ra

” Sớm vậy, vẫn còn 10p, ngồi lại chơi thêm đi” Min kéo tay Hope, bị một lực kéo tương đối mạnh Hope lùi lại vài bước rồi té ngã xuống ghế. Hope ở lại nói chuyện nhảm với Min cho đến lúc nhớ ra thì sắp không kịp nữa rồi. Hope nhanh chóng đi ra vừa lúc Jin vào

” Hope định tránh mặt nữa hả, tụi nó đã đi vào cổng rồi.” Hope luống cuống đi vòng vòng

” Tại cậu hết đó Min ” Hope chạy một mạch ra cửa cánh cửa vừa mở ra cùng lúc Vuy đang đặt tay lên tay nắm cửa cánh cửa. Mặt đối mặt ngạc nhiên không ai nói nên lời. Xoảng! tiếng động lớn ở phòng kế bên làm cả ba bình thường lại. Kook là người ngạc nhiên nhất ” Ho..pe..Hpoe cậu đến đây hả?”

Hope cúi mắt nhường bước cho Vuy và Kook đi vào chưa kịp nói gì Mon vào ngay

“Ôi ông đây à. Công việc xong hết chưa?” Jin cười vui vẻ

” Xong rồi, Min khỏe chưa cháu?” Mon đi về phía giường bệnh hỏi thăm Min

“Dạ cháu khỏe rồi ạ”

Mon quay ra nói ” Tiện thể Vuy ở đây lát làm xong tôi đưa cả nhà đi ăn tối.”

“Con có công việc rồi không đi được.” Vuy đồng ý trả lời

Min cười nói giọng châm biếm ” Vuy có công việc gì thế nhỉ?”

” Tớ đã hứa hôm nay sẽ đưa Kook đi ăn.” Vuy bình thản nói mà không chút ngại ngùng.

Mon và Jin bất ngờ nhìn sang Vuy, phải hứng chịu những ánh mắt nghi ngờ này Kook hơi sợ nắm lấy tay áo Vuy lùi về nắp cánh tay Vuy. Mỗi lần Kook cảm thấy sợ hãi hay bất an Kook đều nắm chặt tay áo và nắp sau Vuy vì như vậy Kook sẽ có cảm giác được che chở, bảo vệ. Bị Kook nắm suốt nên Vuy tỏ ra rất bình thường. Mọi khi Vuy ít cho cô gái nào đụng vào mình, Kook là ngoại lệ. Kook ghé nhỏ vào tai Vuy ” Hôm khác đi ăn cũng được, hôm nay cậu đi ăn với cô chú đi.” Vuy trừng mắt hạ thấp giọng.

“Chuyện của tớ.” Kook im lặng cúi đầu vào gáy Vuy. Cùng lúc đó Suga mở cửa bước vào [Ấy da đông vui rồi đây] Lọt vào mắt Suga đầu tiên là Kook

” Ủa Kook em ở đây hả?” Suga liếc nhìn xung quanh ánh mắt dừng lại ở Mon

” Ông chủ” Suga cúi thấp người chào Mon.

” Ở đây cứ gọi tôi là chú được rồi mà cậu làm gì ở đây?”

” Tôi vào thăm Min, Hope là bạn từ bé của Kook ba mẹ nó ở nước ngoài nên tôi coi nó như em của mình nghe tin nó gây chuyện lâu rồi nhưng bận công việc nên không vào thăm được mãi đến hôm nay mới tan ca sớm.”

Jin từ nãy đến giờ quan sát Suga rất kĩ rồi chỉ tay về phía Suga nói lớn

” A...a là cháu phải không. Người lúc sáng đã lấy lại túi xách cho cô”

Suga nhìn Jin gật đầu cười ” Dạ là cháu, chúng ta có duyên quá.”

Mặt Mon lo lắng hỏi Jin ” Lấy lại túi xách là sao, lúc sáng bà xảy ra chuyện gì hả?”

[...] Jin kể mặt Mon càng tệ hơn quay người Jin 360 độ khám xét từ đầu đến chân.

“Rồi bà có bị gì không đâu đưa tôi coi.”

” Tôi không sao hết may mà nhờ có cậu ấy. Ông đừng làm vậy trước mặt tụi nhỏ ngại quá đi mất.”

Lúc này mặt Mon đã đỏ hơn. Mọi người làm quen với nhau nói chuyện với nhau được một lúc Jin nói.

” Tiện thể mọi người có mặt ở đây cô mời mọi người ngày mai đến nhà cô dùng bữa tối, mừng Min ra viện và cô cũng muốn cảm ơn Suga chuyện sáng nay.”

Lúc ra về Mon đưa Jin ra xe thấy Vuy không đi cùng mà đứng đó với Kook Suga mới hỏi

” Vuy không đi hả?”

Hope nhanh miệng ” Vuy bận đưa em gái anh đi ăn rồi.” Suga kéo tay Kook lại

” Cái con nhỏ này đi ăn thì hôm nào chả được, ra xe anh hai đưa về.” Mon cản Suga cười nói

” Thôi để chúng nó đi ăn với nhau đi, ở nhà bị Vuy làm phiền suốt nên cũng không muốn đèo ông nội này theo đâu.”

” Đúng đấy ạ. Con sẽ quấy rầy bố mẹ nên bố mẹ đi chơi thong thả ạ” Vuy cười thích thú

Suga không nói nữa ” Hope anh có việc đi ngang qua tòa nhà Sông Hàn em đi kè không?”

Hope liền nói ” May quá. Đi ạ ”

Min vội hỏi ” Hope cậu sống ở đó hả?”

” Ừ thì sao?”

Min vui vẻ ” Tôi cũng ở đó.

Hope ngạc nhiên ” Ô hóa ra là hàng xóm hả”

Mọi người tạm biệt Min cùng nhau ra về.

Vuy và Kook đi ăn ở một quán nhỏ trên đường. Kook bị đồ ăn lôi cuốn quên mất mình đang đi chung với Vuy, Kook ăn ngon lành, ăn say sưa. Vuy ngồi nhìn Kook ăn mà miệng cứ cười tươi. Nụ cười tỏa nắng.

Vuy đưa Kook về nhà, hai người cùng nhau bước trên con đường quen thuộc. Họ như hòa cùng nhịp đập, hòa cùng hơi thở với nhau. Thỉnh thoảng hai cặp mắt bất gặp nhìn nhau rồi cười. Cả hai cười nói vui vẻ suốt dọc đường.

7. Chương 7: Bữa Tối Vui Vẻ

Ngày hôm đó, Mon và Jin sáng sớm đã đi chợ chọn những nguyên liệu tươi ngon để chuẩn bị cho bữa tối hôm nay. Họ lẫn vào bếp rất sớm nấu toàn những món ngon, Vuy cũng phụ bố mẹ nên các món ăn nhanh chóng được hoàn thành. Mon là đầu bếp nổi tiếng nên tài nấu ăn khỏi phải chê vào đâu. Đồ ăn được bày ra bàn.

Min ăn mặt lịch sự vest đen sang trọng tựa vào chiếc xe hơi đen bóng đứng chờ Hope dưới tòa nhà. Khi Hope đi ra, Min dụi mắt, nháy mắt các kiểu nhìn Hope không chớp. Hope trang điểm nhạt chứ không đậm, mặc một chiếc váy xòe màu hồng trên vai có bông hoa to, dáng đi chậm rãi về phía Min. Hope đã làm Min thấy hết bất ngờ này đến bất ngờ khác làm Min không chống đỡ nổi cơn sóc lần này. Hope đưa tay phát phát trước mặt Min rồi đánh mạnh vào vai Min giật mình

“Hả” Min ngơ ngẩn nhìn trời nhìn đất

” Hả cái gì, đi thôi. Tôi đứng mỏi chân rồi.” Min mở cửa xe cho Hope vào. Min nhanh chóng lái xe

” Hôm nay cậu đẹp thật đấy Hope.” Min nhìn Hope cười tươi

Hope đồng đáp lên giọng ” Cảm ơn, tôi biết tôi đẹp mà.”

” Đã là hàng xóm rồi xưng hô lịch sự xịu đi.” Min nói

” Được thôi sao cũng được. Lái xe lẹ đi.”

Ting! Ting!

” Để con ra mở cửa” Vuy chạy ra nồng nhiệt đón khách. Mọi người đã đến đông đủ, hôm nay ai cũng rất đẹp. Vuy mặc bộ vest trắng thắt cà vạt đen. Bộ trang phục đã tôn lên vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong của Vuy. Vuy nhìn hết một vòng không thấy Kook đâu liền hỏi

” Anh Suga Kook đâu rồi ạ?”

Min và Hope nheo mắt

” Coi kìa, coi kìa, chỉ biết đến Kook, thằng bạn này đến từ nãy đến giờ vẫn chưa hỏi một tiếng.”

Vuy mặc kệ lời Min nói ánh mắt nhìn Suga và chờ đợi.

Suga cười nói ” Lúc trưa nó không chịu ngủ lo cày view cho BTS của nó nên lúc nãy lặn ra ngủ bây giờ vẫn chưa dậy. Anh nghĩ chắc nó chờ anh Vuy đẹp trai của nó qua kêu đấy.”

Tiếng cười nổi lên không ngớt. Vuy lên phòng cầm xuống một túi đồ chạy thẳng qua nhà Kook. Vuy tùy tiện mở cửa vào phòng Kook. Thấy Kook đang ngủ ngon lành Vuy trầm giọng

“Dậy thôi Kook, nướng cháy giường rồi kìa.”

Nghe giọng nói lạ, bình thường thì Suga đâu có kêu Kook ngon ngọt đến vậy. Kook hí mắt thấy Vuy đang đứng trước mặt mình, Kook bật dậy chạy thẳng vào toilet. Vuy ngồi chờ ở sofa lát sau Kook đi ra chưa kịp nói gì Vuy ném túi đồ cho Kook. Kook ngoan ngoãn vào thay đồ vì cô biết khi Vuy đã đích thân đến đưa đồ cho cô là đã muộn lắm rồi.

Hôm qua Vuy có ghé vào Shop đồ mua cho Kook một chiếc đầm Maxi tay bèo màu trắng, phụ kiện đi kèm và một số trang sức. Kook khập khểnh bước ra hình như đôi giày cao gót kia đã làm khó bước chân của Kook. Kook đánh nhẹ một lớp phấn, hai gò má ửng hồng, môi tô son màu cam quyến rũ. Kook bước ra ngoài sự tưởng tượng của Vuy. Bắt đầu ngay từ giờ phút này đây Kook đã chiếm lấy trái tim Vuy. Kook rất đẹp mắt sáng như sao, nụ cười hồn nhiên trong sáng. Vuy nhanh chóng nắm lấy tay Kook kéo đi. Ra đường biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía hai người. Vuy bảo Kook khoác tay mình. Kook không hề biết gì về những việc làm như thế này nên Vuy nói sao thì Kook nghe vậy. Được khoác tay Vuy, Kook cảm thấy tự tin hẳn ra bước đi cũng đã không còn khó khăn nữa. Cả hai cùng bước vào trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Hope trầm trồ chạy lại ngắm ngía chiếc đầm của Kook. Nó không cầu kỳ, không hề có đính hoa văn hay họa tiết gì, chỉ là những đường xếp li đơn giản nhưng rất đẹp.

” Trông cứ như Vuy và Kook là thành phần chính của bữa tối hôm nay vậy. Hố Hố ” Hope cười lớn

” Đúng rồi đấy, nhân vật chính” Min bổ sung

Vuy nhìn Min cười tươi ” Cậu và Hope hợp nhau khi nào vậy, ngay cả lời ăn tiếng nói cũng hòa theo.”

Min đánh mặt đá mắt với Vuy. Kook thả tay đi về phía Suga. Suga quan sát Kook hồi lâu. Từ bé đến giờ Kook chưa hề động tới son phấn hay bất kì trang sức gì. Hôm nay Kook đã hoàn toàn lột xác. Mọi người nhập tiệc. Tính Kook luôn như vậy thấy đồ ăn là mắt sáng trưng quên đi tất cả chỉ chú tâm ăn và ăn. Vuy gấp thức ăn cho Kook đồng thời nói nhỏ ” Cậu tất cả đều đẹp trừ cái ăn với cái ngủ là rất xấu.” Kook dừng đùa nhìn Vuy cười vô tội. Vuy cũng cười lại rồi bỏ đi. Hành động của Vuy đã lọt vào mắt Jin

” Vuy à, gấp thức ăn cho mẹ nữa chứ sao chỉ có Kook thôi.”

Vuy không ngờ Jin lại nhanh mắt đến như vậy. Vuy định gấp cho Jin thì Mon đã nhanh hơn bỏ miếng thịt vào đĩa của Jin

” Thôi để tôi gấp cho con trai bà bây giờ quên mất bố mẹ nó rồi.” Thấy vậy Min và Hope cũng bỏ qua bỏ lại thức ăn cho nhau. Chỉ có Suga là bơ vơ, anh bĩu môi định nói gì đó thì một miếng cá được Vuy bỏ vào đĩa

” Của anh Suga đây ạ”

Suga nhìn Vuy cười tươi. Tiếng cười giòn tan lan rộng khắp sân vườn. Bữa tối đến khuya mới kết thúc. Mọi người cùng nhau ra về. Trước khi về Viy đã kịp ghé vào tai Kook nói nhỏ

“Hôm nay cậu thật sự rất đẹp. Cậu đã lấy đi trái tim tớ.”

Câu nói đầy ý đồ đó của Vuy làm Kook suy nghĩ cả đêm, không chợp mắt được.

8. Chương 8: Ở Nhà Một Mình

Hai tháng quá đi. Những mối quan hệ bạn bè ngày nào giờ chỉ còn lại một khoảng cách rất gần để tiến xa hơn. Thời gian qua mọi thứ đã thay đổi tuy không nhiều nhưng cũng đáng mừng. Kook và Min đã đổi chỗ cho nhau vậy là Vuy và Kook ngồi chung, Hope Min ngồi chung. Và Suga cũng được lên chức bếp trưởng của nhà hàng dưới sự ưu ái và tin tưởng vào tay nghề Suga của ông chủ Mon.

” Cái gì, thật cơ á?” Kook phun ngụm nước đang ở trong miệng ra đầy bàn khi nghe Suga nói

“Ngày mai tao phải đi Nhật để tham gia cuộc thi Bếp trưởng hoàn hảo chắc phải tháng sau mới về. Ở nhà coi học hành đằng hoàng đấy, đừng có mê ngủ mà quên ăn quên học. Về mà tao thấy mày ốm đi là no đòn đấy em ạ.”

“Sao anh không nói sớm hơn để em còn có tinh thần” Kook ỉu xiu buồn bã

” Tao cũng vừa mới biết thôi. Sao mày buồn vậy. Mày không vui khi tài năng của anh mày được công nhận hả?”

” Không có. Em rất mừng nhưng nghĩ đến phải xa anh ở nhà một mình em lại thấy nản.” Kook bước tới ôm lấy Suga thút thít

” Ôi, sao lại khóc nhè thế này. Ở nhà ngoan đi rồi tao mua quà về cho. Nghe đâu BTS idol mày mới ra wingsbook đấy.”

Mỗi lần nói đến BTS là Kook rất vui nhưng lần này lại không hề hấn gì. Kook khóc to lên

” Mày mà khóc nữa tao qua mét Vuy đấy.” Suga cố kìm giọng nói, mắt Suga cũng ngấn lệ, nhưng Suga không muốn cho Kook thấy. Anh đã cố hết sức để che giấu những giọt nước mắt đang sắp chảy xuống.

” Ông đi tới một tháng thì nhà hàng ai trông coi. Ngày mai tôi cũng phải đi thực tập và học bồi dưỡng thêm bên Pháp phải mất 2 tháng đấy.”

Mon suy nghĩ nhìn sang Vuy hỏi ý

” Vuy ở nhà một mình nha con, chiều tan học siêng ghé vào nhà hàng một lát cho có mặt rồi về. Đồ ăn thì người giúp việc sẽ nấu nếu không thích thì ra nhà hàng ăn rồi về.”

Vuy đang chơi Games bỗng khựng lại bỏ máy xuống

” Ở nhà một mình thật hả? Tại sao lúc nào cũng là con hết vậy?”

“Chứ bây giờ con muốn sao. Đừng mãi lo chơi mà quên học đấy. Giáo viên mà phàn nàn thì con không yên với mẹ đâu nhé.”

” Thế thì một chuyến du lịch biển nha mẹ.” Vuy nhanh chóng ra điều kiện

” Được nếu con học ngoan.” Jin đồng ý ngay

” Oke mẹ, oke bố. Vuy sẽ học thật ngoan, thật nghiêm túc.” Vuy phấn khởi. Đây là lần thứ 4 Vuy ở nhà một mình nên không buồn đến nỗi khóc như Kook.

chiều tối hôm sau, ngay khi đi học về Mon lái xe đưa hai nhà ra sân bay. Chuyến bay của Mon và Suga cất cánh sớm hơn chuyến bay của Jin 15p. Kook vẫn không kiềm được cảm xúc, nước mắt chảy giàn dụa trên gương mặt xinh xắn ấy. Chỉ còn lại ba người ở sảnh đợi. Jin lau nước mắt cho Kook an ủi

” Thôi nín đi cháu, lớn rồi mà để Suga đi nếu chiến thắng thì tương lai của Suga sẽ rất sáng sủa. Để cô nói Vuy thường hay qua chơi với cháu, hay cháu cũng có thể đến nhà cô để chơi, bất cứ lúc nào.”

” Cháu cảm ơn nhưng chắc không cần đâu ạ.” Kook lau đi nước mắt

Jin nhìn Kook mỉm cười phúc hậu, đưa tay vuốt mái tóc dài của Kook âu yếm. Vẫn chưa kịp nói hết những lời muốn nói tiếp viên thông báo trên studio

[Chuyến bay Seoul_Paris sắp cất cánh đề nghị quý khách vào phòng cách ly”]

(2 đứa con cưng) tiễn Jin

” Mẹ đi đây hai đứa ở nhà ngoan đấy.”

” Vâng thưa mẹ. Bye Mẹ” Bóng Jin xa dần rồi hòa theo dòng người tấp nập ở sân bay.

Vuy lái xe đưa Kook đến nhà hàng. Vuy nắm tay Kook đi vào, Vuy dẫn Kook tham quan nhà hàng, rồi dẫn Kook xuống bếp kiểm tra, thấy Kook rất thích thú với thức ăn ở đây Vuy nói

” Muốn ăn gì thì cứ gọi nhân viên làm.”

Vuy nói ra câu đó Kook không khác nào trúng số, gương mặt ngây thơ cười lớn để lộ hai chiếc răng hở đáng yêu chạy đi chọn món. Đồ ăn được bày lên Kook lịch sự gấp con tôm to nhất cho Vuy rồi cùng chiến đấu với thức ăn. Phát hiện Vuy nhìn mình mà không chịu ăn

” Sao cậu không ăn đi chứ?” Kook ngẩng đầu lên hỏi

” Tổ bị dị ứng với tôm, cậu cứ ăn tự nhiên đi”

” Thế sao cậu không nói sớm vậy cậu ăn mực nha, này cậu ăn đi.” Kook gấp bỏ con tôm ra và cho miếng mực vào. Vuy vẫn ngồi đó Kook trừng mắt ra lệnh

” Há mồm ra ”

Vuy chần chờ, Kook hét lớn

” Nhanh lên” mọi người đều quay lại nhìn, Vuy không biết Kook định làm gì nhưng ở chỗ đông người thế này anh đành nghe theo. Vuy há mồm miếng mực được Kook cẩn thận cho vào miệng Vuy. Vuy ngỡ ngàng nhưng rất vui. Đây là lần đầu tiên Vuy vui như thế này, nụ cười rạng rỡ nở trên môi, khuôn mặt điển trai lộ rõ niềm hạnh phúc. Đôi bạn đã có một bữa tối vui vẻ bên nhau.

9. Chương 9: Ngủ Nhờ

Sau khi ăn xong ở nhà hàng Vuy đưa Kook về nhà. Kook bước vào căn nhà tối om lạnh lẽo. Kook bật đèn lên thấy nhà trống không, Kook ủ rũ bước chân trở nên nặng nề hơn. Kook vừa ngồi làm bài tập vừa khóc đầu óc Kook không thể nào tập trung được. Kook cầm lấy tấm ảnh chụp chung với Suga lên rồi úp mặt xuống mà khóc. Ở bên này Vuy đã thấy hết. Miệng thì nói là Kook trẻ con, cứ để khóc một lần rồi hết nhưng gương mặt Vuy hiện rõ sự quan tâm, lo lắng. Kook càng khóc tim Vuy càng siết lại. Trong lòng Vuy đang hồi thúc anh phải chạy qua quan tâm Kook nhưng đầu óc trong suy nghĩ của anh muốn Kook thật sự

trưởng thành và mạnh mẽ. Đôi chân như đá đè không cử động. Đền bên nhà Kook bật đèn gần 1h sáng vẫn chưa tắt, còn Vuy thì làm sao ngủ ngon khi thấy Kook như vậy. Vuy vẫn luôn quan sát Kook, Kook vô ý làm rơi ly nước xuống sàn vỡ tan, mảnh vỡ văng tung tóe

“Á...á”

Nghe tiếng la của Kook Vuy không thể bình tĩnh được chạy thẳng qua nhà Kook. Rầm! tiếng cửa phòng Kook mở mạnh đập vào tường

” Kook cậu không sao chứ?” Vuy hốt hoảng lo lắng. Kook đang nhặt những mảnh vỡ thì giật mình bởi tiếng mở cửa quá mạnh của Vuy, miếng thủy tinh sắt bén cứa vào tay Kook làm tay Kook chảy máu, những giọt máu đỏ tươi rơi xuống sàn. Nhìn Kook chảy máu mà tim Vuy cũng rỉ máu theo. Vuy chạy tới đỡ Kook ngồi lên giường lấy bông lau máu và sát trùng vết thương cho Kook. Vuy để Kook ngồi đó, anh khum xuống thu dọn những mảnh vỡ kia. Kook chăm chú nhìn từng cử chỉ hành động của Vuy từ lúc mà anh đẩy cửa xông vào, hét lên, rồi khử trùng vết thương bây giờ thì dọn dẹp. Ở một góc độ nào đó Kook nhìn Vuy rất kĩ. Tuy hơi lạnh lùng nhưng đâu đó trong lời nói hành động của Vuy đã làm ấm lòng Kook. Dọn xong Vuy ngồi chồm dưới sàn đối diện Kook, cái mũi đỏ, hai con mắt sưng híp lên của Kook làm Vuy rất lo lắng.

” Cậu không sao chứ?” Câu nói chân thành được Vuy thể hiện bằng giọng điệu ngọt ngào đầy tình cảm. Ánh mắt Kook lóe lên niềm vui khó tả

” Ừm, không sao. Nhưng sao cậu bây giờ cậu chưa ngủ mà qua đây?”

Vuy nhìn Kook bằng ánh mắt âu yếm, Vuy đưa tay nắm lấy tay Kook. Việc nắm tay giữa Vuy và Kook là rất bình thường nhưng hôm nay Kook lại có cảm giác lần nắm tay này khác hẳn mọi khi. Kook đột nhiên run lên giật tay lại nhưng Vuy nắm rất chặt Kook không thể rút tay ra được, Kook bối rối. Vuy ngồi lên giường bên cạnh Kook, luồng khí từ người Vuy truyền sang làm người Kook hơi tê cứng. Vuy xoa xoa đầu Kook, tìm Kook đập loạn xoạn giọng nói trầm ấm vang lên bên tai

” Làm sao tớ có thể ngủ khi cậu vẫn còn thức, đặc biệt là hôm nay cậu đã khóc rất nhiều.”

Kook hơi ngạc nhiên ” Làm sao cậu biết?”

Vuy cười, nụ cười ẩn chứa sự yêu thương đưa tay chỉ về cửa sổ, cửa sổ 2 nhà đối diện nhau, đứng bên này nhìn qua rất rõ tức bên kia cũng vậy. Rành rành trước mắt như vậy mà bây giờ Kook mới biết. Kook đỏ mặt

” Cậu nhìn trộm tớ sao?”

Vuy gạt đầu, mặt Kook đỏ ửng lên, Vuy nhanh chóng đính chính

” Cậu suy nghĩ gì vậy, tớ biết đâu là nên đâu là không nên. Cậu yên tâm”

Kook thở phào nói nhảm ” Tớ đã đặt niềm tin ở cậu. Tớ tin cậu sẽ không biến thái như vậy đâu.”

“Cậu đặt niềm tin vào tớ sao. Khi nào vậy.” Vuy nghe Kook nói vui hẳn lên

” Ở tớ có nói gì đâu. Không có gì hết.” Kook cúi mặt xuống chối

Vuy nắm tay Kook đứng dậy kéo Kook ra ngoài. Vuy không nói gì một mạch đưa Kook lên phòng của mình

” Trong thời gian không có anh Suga ở nhà, cậu hãy ở đây với tớ. Tớ không yên tâm khi cậu ở bên đó một mình. Cậu là con gái đấy. Sinh hoạt thì cứ tự nhiên.”

Kook ngớ ngẩn nhìn Vuy ” Thế cậu ngủ ở đâu?”

” Tớ sẽ ngủ dưới sàn”

” Sẽ lạnh lắm đấy.” Vuy vừa nói hết câu Kook nhanh chóng trả lời. Vuy cười nhìn vào mắt Kook

” Cậu đang lo cho tớ?”

Kook xấu hổ cúi mặt nói nhỏ ” Đúng, tớ đang lo cho cậu sẽ bị cảm lạnh.”

Vuy bất ngờ khi nghe Kook nói như vậy anh muốn hét thật to để thể hiện niềm vui trong lòng nhưng anh vẫn bình giọng

” Vậy cậu nói xem tớ ngủ ở đâu?”

Kook đi xung quanh căn phòng rộng lớn chỉ có duy nhất một cái giường, Kook chỉ tay lên giường và nói

” Trên giường nè”

” Thế còn cậu” Vuy hỏi ngược lại

” Tớ ngủ dưới sàn” Vừa nói Kook vừa lấy mền gối xuống sàn, Vuy cầm tay Kook lại rồi bỏ gối mền về vị trí cũ

” Cậu không được ngủ dưới sàn”

Nói rồi Vuy lấy cái gối ôm để chính giữa chia chiếc giường làm hai phần

” Như thế này được chưa? Tớ đảm bảo sẽ không làm dì với cậu.”

Kook trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu

” Ừ cũng được. Tớ hoàn toàn tin tưởng vào cậu.”

Vuy và Kook nằm trên chiếc giường rộng rãi. Đôi khi cả hai lại liếc trộm nhìn đối phương. Vuy tắt đèn. Đôi bạn chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10: Bức Ảnh Kỷ Niệm Năm 4 Tuổi - Hồi Ức (p1)

Vì tối qua thức khuya và được đánh một giấc trên chiếc giường êm ái của Vuy. Tận 9h sáng Kook mới chịu xuống dưới nhà. Thấy Vuy không có nhà Kook hỏi người giúp việc

” Cháu chào bác, Vuy đâu rồi ạ?”

Người giúp việc ” Cậu Vuy sáng sớm đã đến nhà hàng rồi, cậu nói phải đi mua sắm một ít đồ nên về trễ, cậu dặn tôi khi nào cô dậy thì nói cô ăn sáng”

” Dạ, cháu cảm ơn ” Người giúp việc đem đồ ăn sáng lên cho Kook. Ăn xong Kook lên phòng nằm nghỉ, Kook ngồi vào bàn học nghịch một chút thì thấy một tấm ảnh cũ kĩ được bỏ trong khung hình đặt trên bàn. Kook bàng hoàng cầm lấy tấm ảnh tự nói

” Rõ ràng tấm hình này của mình mà. Tại sao Vuy lại có nó. Ăn trộm sao?

Ngây người một lúc Kook lắc đầu lia lịa

” Không, không. Vuy tuyệt đối không phải người như vậy mình tin cậu ấy.”

Kook vội chạy về nhà lấy tấm ảnh đã giữ cẩn thận suốt 18 năm qua. Cô hi vọng mình không nhìn nhầm. Hai tấm ảnh i chang nhau. Tại sao Vuy lại có nó. Dấu chấm hỏi dày đặt trong đầu Kook. Cùng lúc đó có tiếng xe dưới sân. Vuy đã về. Vuy mở cửa vào phòng đi sau là người giúp việc đang xách vào một đồng hồ. Người giúp việc móc đồ lên để trong tủ. Toàn là nhãn hiệu đắt tiền, nhưng kì lạ chỉ toàn là đồ con gái. Làm xong công việc móc đồ người giúp việc lui xuống.

Kook hỏi ” Đồ gì nhiều vậy?”

” Tớ mua cho cậu đấy, không được nhiều lời.” Vuy ra lệnh

Kook không để ý đến đồ đạc nữa cô đi thẳng vào vấn đề

” Vuy này, tấm hình này ở đâu mà cũ kĩ vậy.” Kook dơ tấm hình trước mặt Vuy và hỏi như chưa biết gì.

Vuy đưa mắt nhìn rồi kéo Kook ngồi xuống bên cạnh mình và bắt đầu kể về tấm hình

” Tấm hình này cũng đã 18 năm rồi không cũ sao được.”

” Hả, 18 năm vậy sao cậu không bỏ nó đi?”

Vuy nhanh chóng cầm lấy tấm hình từ tay Kook

” Không được đây là bức ảnh kỉ niệm của tớ nó rất có ý nghĩa với tớ.”

” Của cậu sao?” Kook ngạc nhiên nói lớn

Vuy nhìn Kook mỉm cười

” Đúng của tớ, lúc nhỏ tớ rất lạnh lùng không nói chuyện với ai nên ai nhìn tớ cũng cảm thấy sợ, cho đến khi năm 4 tuổi vào dịp nghỉ hè được đi Daegu du lịch, ở đó có rất nhiều cảnh đẹp nên tớ đã xin mượn máy ảnh của bố để chụp lại. Lúc đến công viên tớ gặp dc 1 cô bạn gái bằng tuổi đang đứng tạo dáng để mẹ bạn ấy chụp hình, nhưng máy ảnh lại hết pin ngay tại lúc đó. Cậu ấy không chịu và khóc inh ỏi. Tớ mới lại dỗ cho cậu ấy nín và đã chụp hình cho cậu ấy. Và tớ còn hỏi nhà của cậu ấy ở đâu để còn đưa hình thì cậu ấy chỉ thẳng về phía cuối con đường và nói căn nhà 2 tầng màu xanh đó là nhà của cậu ấy”

” Vậy người trong tấm hình là cậu ấy vậy còn người đứng kế là ai?” Kook hỏi

” Là tớ. Chụp xong cậu ấy rất vui ánh mắt to tròn lung linh như sao đêm làm tớ ấn tượng và thích thú, cậu ấy đòi chụp chung với tớ, tớ hơi bất ngờ tớ mới hỏi là cậu ấy không tớ sao. Cậu biết cậu ấy trả lời thế nào không?”

Kook ngẹn ngào nói chậm

” Tại sao phải sợ cơ chứ. Cậu là người tốt đã dỗ tớ nín và còn chụp hình cho tớ nữa. Tớ không sợ mà ngược lại còn rất thích.”

Vuy nghe xong vỗ tay tán thưởng rồi say sưa kể tiếp, những lời Kook vừa nói Vuy chưa tiếp thu kịp

” Đúng. Cậu ấy nói i chang như cậu luôn không sai một từ nào hết. Cậu ấy là người đầu tiên không sợ tớ nên tớ luôn giữ bức ảnh này hi vọng sẽ gặp lại dc cậu ấy. Cậu biết không lúc tớ đồng ý chụp chung gương mặt cậu ấy nở nụ cười đẹp đến nỗi làm tớ không thể quên được sau đó.... ” Nói tới đây bỗng dưng Vuy dừng lại nhìn thẳng vào mắt Kook. Kook từ từ lấy tấm ảnh trong túi áo ra

Vuy ngỡ ngàng ” Ko..Kook...Kook cậu là..à” Vuy cố hít thở đều đặn ” Sao cậu lại có nó?”

Nước mắt Kook từ từ nhỏ giọt, Vuy cũng rưng rưng nhưng nụ cười rạng rỡ nở trên môi. Vuy đặt hai tay lên vai Kook quay Kook ngồi đối diện với mình nhìn sâu vào đôi mắt Kook rồi ôm Kook vào lòng vỗ vỗ thỏa mãn.

“Kook là cậu thật rồi, ngay từ đầu tớ đã có cảm giác lạ với ánh mắt quá nổi quen thuộc đó của cậu. JungKook.”

Vuy và Kook ngồi ôn lại kỉ niệm xưa cùng những tiếng cười pha lẫn nước mắt.

11. Chương 11: Bức Ảnh Kỉ Niệm Năm 4 Tuổi - Hồi Ức (phần Cuối)

Ting!Ting! Min chạy ra mở cửa

” Hope em làm gì thế, tìm anh có chuyện gì?”

Hope đi vào nhà Min ngồi thịch lên sofa hai tay ôm bụng chau mày

” Em đói, đưa em đi ăn đi.”

Min chạy vào phòng thay đồ lát sau đưa Hope đi ăn

” Vì hôm đó gấp quá nên tớ chỉ rửa có một tấm ảnh này thôi. Tuần sau tớ có quay lại công viên để đưa nốt số ảnh còn lại nhưng chờ mãi không thấy, tớ có cầm hình đi hỏi thăm người ở đó nói bố cậu đã đưa hai anh em cậu đi nơi khác rồi.” Vuy nói xong mở nhãn kéo lấy ra một chiếc hộp hình vuông được bao bọc khá kĩ. Vuy mở hộp lấy những tấm ảnh còn lại đưa cho Kook

” Đây là những tấm hình tớ định đưa cho cậu lúc đó”

Kook cầm lấy xem qua bỗng dưng khóc, nghẹn ngào kể lại sự việc.

” Hai ngày sau đó ở quán kem gần công viên tớ đã thấy cậu, lúc đó tớ rất háo hức tớ chạy theo cậu băng qua đường vì vui quá nên tớ không quan sát đèn giao thông cứ thế tớ lao thẳng ra. Một chiếc xe tải bóp còi inh ỏi tớ quay lại thì thấy chiếc xe tải đang lao vào mình, tớ như chết đứng cả người không còn một chút sức lực đôi chân cứng như đá không cử động, hoảng quá tớ chỉ biết đứng yên nhắm chặt mắt chờ đợi giây phút sinh tử. Lúc những giây phút cuối cùng tớ có nghe tiếng mẹ đang gào thét (Kook mau chạy đi) rồi tớ cảm nhận được mẹ đang chạy đến bên tớ. Mẹ đẩy mạnh tớ, tớ ngã lăn mấy vòng trên đường. Một tiếng Rầm! vang lên kèm theo tiếng phanh gấp bánh xe ma sát với mặt đường đến chói tai. Vụ tai nạn kinh hoàng đó đã cướp đi người mẹ mà tớ yêu quý nhất. Tớ bị trầy xước ở tay và chân rất nặng bác sĩ đã làm mọi cách để vết thương không để lại sẹo. Anh Suga và tớ đã chứng kiến cảnh chiếc xe tải lao đến đâm vào mẹ tớ. Xe cấp cứu tới đưa mẹ vào bệnh viện nhưng không kịp. Mẹ tớ mất quá nhiều máu nên đã...” Nói đến đây Kook nghẹn lời úp mặt vào ngực Vuy khóc lớn. Vuy dang tay ôm Kook vào lòng Kook hít thở thật sâu rồi kể tiếp

” An táng cho mẹ tớ xong, bố đưa 2 anh em tớ lên một thành phố nhỏ ở Daegu sinh sống. Bố tớ vì quá đau buồn nên sinh ra nhiều bệnh 3 năm sau bố cũng bỏ 2 anh em tớ mà đi. Từ đó tớ chỉ còn duy nhất anh Suga. Anh Suag phải bươn chải để lo cho tớ ăn học đến bây giờ. Tớ rất thương anh Suga.”

Nghe Kook kể mắt Vuy đỏ ngòm nước mắt từ trong chảy ra rơi xuống má Kook, Kook ngẩng đầu lên nhìn Vuy từ từ đưa tay lên lau đi nước mắt trên mặt Vuy. Vuy cầm lấy bàn tay đang tự nhiên trên mặt mình, nhìn thẳng vào mắt Kook.

” Tại tớ mà gia đình cậu không được bên nhau và đã làm khổ anh Suga và cậu phải sống cảnh tự lập lúc cậu mới 7 tuổi. Đó là lứa tuổi ăn học không hiểu chuyện người mà cậu và anh Suga phải cực khổ trong khi đó tớ vẫn vui chơi không biết gì. Tớ thấy rất có lỗi. Tớ thật sự xin lỗi.”

Kook định nói gì đó nhưng Vuy đã ngăn lại và Vuy nói tiếp

” Kook à. Cậu hãy để tớ chăm sóc cậu suốt đời này được không? Tớ sẽ bù đắp cho sự mất mát và tổn thương quá lớn mà cậu đã chịu đựng mười mấy năm qua.”

Kook ngồi thẳng dậy lau đi nước mắt cười nói

” Cậu đùa hả, sau này cậu còn phải có gia đình. Làm sao chăm sóc tớ được?”

Vuy kéo đầu Kook sát vào mình. Hai mặt gần sát nhau đến nỗi cảm nhận được từng hơi thở nhịp đập của đối phương.

” Nghe cho rõ đây Jeon JungKook. Tớ thích cậu. Và cậu là của tớ.”

Vuy nói chậm từng chữ một rồi kéo Kook đứng dậy

” Đi siêu thị với tớ.”

” Min này, đi siêu thị nha, tủ lạnh nhà em hết đồ ăn rồi.” Hope khoác tay Min nói

” Ừ, đi thôi.”

Thế là Min và Hope cùng đi siêu thị.

12. Chương 12: Có Trải Nghiệm Mới Biết Sự Quan Tâm

Tại khu vực ăn của siêu thị có một chương trình khuyến mãi lớn dành cho cặp đôi nào ăn hết tô mì cay to trong thời gian quy định sẽ được thưởng 2 vé xem phim. Mọi người xúm lại coi thông báo rất đông nhưng chẳng ai dám thử. Kook kéo Vuy chạy lại đám đông nguyên một ruy băng to dùng đập vào mắt Kook. Hai mắt Kook mở to, nắm tay Vuy lắc lắc nũng nịu

” Vuy à, bộ phim đó tớ thích coi lắm lắm luôn.. ”

Vuy đã hiểu ý đồ của Kook chẳng có gì hấp dẫn Kook bằng đồ ăn

” Thích thì tớ sẽ mua vé.” Vuy nắm tay Kook kéo ra ngoài, Kook ghì lại không chịu đi, Kook nhăn nhó lý giải

” Mua thì sẽ tốn tiền còn cái này vừa no vừa k tốn hi hi..”

Vuy tức giận kéo mạnh Kook, cô giận dữ hất tay Vuy ra đứng im đó xụ mặt lắm lắm

” Thế mà nói sẽ chăm sóc tớ.”

Vuy lắc đầu cười nói

” Thật là không thể giận cậu được. Cậu đáng yêu quá.”

Vuy lập tức quay lại kéo Kook vào trong không lâu sau đó lại trở thành Kook kéo Vuy. Hai người vào đăng kí. Một tô mì cay to dùng để đẩy lên, mùi thơm phức tạt vào mũi Kook. Vuy quay sang hỏi nhân viên

” Trong mì có tôm không?”

Nhân viên: ” Không ạ, cô này đã dặn chúng tôi đừng cho tôm vào vì có người bị dị ứng.”

Vuy nhìn Kook miệng nhếch lên cười suy nghĩ

[Cậu đang quan tâm tớ sao? Ôi tim mình đập nhanh quá]

Thấy Vuy đang nhìn mình, Kook đưa dưa cho Vuy

” Sao không ăn đi chứ, có thời gian đấy.”

Tâm trạng Vuy bây giờ khá tốt nên anh vui vẻ cầm dưa bắt đầu ăn. 2/3 thời gian trôi qua tô mì cạn sạch cả nước. Những tràn vữa tay tán thưởng nổi lên. MC trao tặng 2 tấm vé xem phim cho Vuy và Kook. Xong hai người đi ra vì ăn quá nhiều nên Vuy đi chậm chạp còn Kook vẫn hoạt bát nhanh nhẹn. Thấy náo nhiệt Hope kéo Min đến đó thì gặp Vuy và Kook. Thấy Hope Kook liền chạy tới ôm Hope mừng rỡ

” Hope ơi, tớ nhớ cậu quá.”

” Chứ đi học không gặp hả. Láo quá làm sao tớ tin đc”

Kook buông ra xụ mặt đi về phía Vuy oán trách

” Đến lớp cậu chỉ chơi với Min thôi.”

Hope liền phản kháng ” Chứ cậu có nhớ đến tớ đâu, lúc nào cũng Vuy ơi, Vuy à.”

Vuy định nói gì đó thì bị Min cướp lời

” Ô hay, thừa cơ người lớn không có nhà Kook làm cậu có bầu hả?” Min chỉ tay về phía cái bụng no căng tròn nhô lên của Vuy. Hope không biết ngại ngùng há mồm cười toe toét. Kook hí hửng khom người vỗ vỗ bụng Vuy cười thích thú. Mọi người đang nhìn vì Min nói hơi to, Vuy túm lấy cổ áo Kook xách lên

” Tớ là con trai, nếu có bầu thì là Kookie xinh đẹp của tớ mới phải.”

Kook trừng mắt ” What, tớ của cậu khi nào?”

Vuy cười nhạt rồi chuyển sang đề tài khác

” Mai vợ chồng bay có đi xem phim cùng luôn không?”

Min cười mỉm ôm Hope nói” Thăng Vuy hôm nay đỡ hơi thế. Mà cũng đúng há cục nợ há?”

” Cái gì, cục nợ ý anh là em nặng nề á. Hứ”

” Thôi anh xin lỗi, anh nói sai” Min nũng nịu

Kook tức giận quát ” Tóm lại có đi không. Không đi thì tản về nhà đi. Ngứa mắt với 2 cậu quá”

Đây là lần đầu tiên Kook tức giận, Vuy tranh thủ cơ hội ngàn năm mới có quan sát kĩ Kook

” Aigoo, Kookie của mình tức giận đẹp thật đấy ”

Kook hạ giọng” Đã nói đừng kêu như vậy nữa mà, ngượng quá”

Min nổi hết da gà liền trả lời ” Đi chứ”

Vuy nói ” Đi thì mua vé đi, không thì vào trong đó ăn mì. Ngày mai tan học gặp nhau ở cổng rạp.”

Min lườm Vuy chu mỏ ” Thế mà cứ tưởng mua cho. BẠN BÈ CÁI QUẦN”

Vuy chỉ đáp lại bằng nụ cười nham hiểm anh quay người thì va phải một cô gái xinh đẹp nhìn cũng dễ thương làm ly cafe trên tay cô gái đó đổ vào người Vuy và tất nhiên áo cô ấy cũng bị dính cafe. Vuy vội vàng xin lỗi phũ phũ cafe dính trên áo cô gái đó. Thấy áo Vuy cũng bị cafe dính vào cô gái đó cũng cúi người lau những vết cafe trên áo. Vuy rất nhạy cảm mỗi khi con gái đụng vào anh định đẩy ra nhưng khi đó ánh mắt anh vô tình liếc qua Kook, thấy mặt Kook tối sầm hai hàm răng nghiến chặt bàn tay cuộn thành nắm đấm, ánh mắt dữ tợn. Vuy thích thú nên cứ để cô gái đó lau áo mình. Vuy bắt chuyện hỏi tên cô gái đó và sdt. Đến khi hỏi tới sdt thì Kook tát mạnh vào mặt Vuy một cái thật đau

Chat! rồi mang theo cơn giận dữ đó bỏ đi. Phản ứng của Kook Vuy đã lường trước được nhưng không ngờ Kook ra tay quá sớm chỉ mới xin sdt thôi mà đã.. Vuy lắc đầu chạy theo đồng thời nói lời tạm biệt với Min

” Thôi tớ về đây, bảo bố tớ giận rồi. Mai gặp”

Min vẫy tay cười chẳng thấy tổ quốc ở đâu ” Dám cưa gái trước mặt Kook hả con, haha.”

Nghe Vuy nói Kook dừng lại ném một câu lạnh lẽo lên mặt Vuy

” Bảo bố gì cơ chứ, sao hôm nay cậu lảm lời thế hả. Im ngay trước khi tớ điên lên.”

Vuy hí hục chạy theo, năng nỉ nhưng không thành. Về tới nhà Kook ôm mền gối ra sofa ngủ. Vuy mặt dày theo nài nỉ van xin.

” Kook ơi, tớ biết cậu đang ghen nhưng cậu đừng giận tớ. Tớ sai rồi”

” Gì cơ. Ghen á. Tớ không ghen nhưng không hiểu sao tớ lại thấy bức mình khi xem bộ phim tình cảm của cậu với chị ấy máu trong người sôi sục sục. Không kiểm soát đc tớ mới đánh cậu. Tớ cũng xl. Nhưng cậu về phòng đi” Kook cương quyết

” Nói vậy là ghen rồi còn gì. Đúng hông, phải hông hihi. Kookie à..”

Bị Vuy chọc ghẹo Kook vô ý nở nụ cười đỏ mặt ” Làm gì tớ phải ghen. Xì”

” Đó cậu cười rồi nha, cười là hết giận” Nói xong Vuy bế Kook lên phòng mặc cho Kook dẫy dụa. Cuối cùng Kook cũng đầu hàng. Hai người vẫn ngủ chung như trước.

13. Chương 13: Hôn

Hôm nay Kook xin nghỉ học vì một lí do rất quan trọng đó là sáng sớm Kook không thể dậy nổi vì tối qua Kook đã nuốt cục tức vào bụng nên khó ngủ. Tan học Vuy chạy thẳng lên phòng thấy Kook đang ngủ (Ngủ như heo ấy mấy bạn). Vuy ngồi xuống kế bên cười mỉm vuốt tóc Kook kêu dậy

” Kookie! Dậy nào tớ đưa cậu đến nhà hàng rồi đi xem phim.”

Kook quần mềm cuộn người vào lí nhí

” Cho tớ ngủ thêm chút nữa, vẫn chưa đủ giấc”

” Dậy mau” Vuy hồi thúc Kook nhưng người cuộn bên trong mềm kia không hề có động tĩnh Vuy hạ giọng nghiêm khắc

” Tớ cho cậu 5p để suy nghĩ lại”

Nghe giọng nói Kook biết Vuy đang tức giận, Kook lật đặt vùng ra khỏi mềm nhanh chóng nắm tay Vuy mặt tỉnh như chưa bao giờ được tỉnh

” Tớ dậy rồi này, chờ nhé!” Nói xong Kook tốc hành thay đồ. Vuy đưa Kook đến nhà hàng ăn tối sẵn tiện kiểm tra sổ sách. Xong hai người đến rạp chiếu, Hope Min cũng vừa tới, họ cùng nhau đi vào. Đèn trong rạp tắt tối om, phim bắt đầu chiếu. Trong phim có những cảnh bom đạn giạt gân khiến cho người xem cảm nhận được mùi thuốc súng khi đang xem. Hope vốn thích những thứ gọi là mạnh mẽ nên hứng thú. Kook quen với nhẹ nhàng tình cảm xem những cảnh như này Kook sợ hãi nhắm mắt nắm chặt tay Vuy, dúi đầu vào vai Vuy thâm thì

” Tớ sợ ” Giọng nói Kook hơi run.

Vuy nhẹ nhàng quay đầu 90 độ, lúc này mặt 2 người sát vào nhau phải nói là rất gần. Cảm nhận được hơi thở không đều của Kook. Vuy đưa tay vòng qua ôm chặt eo Kook

” Sợ gì chứ, tớ ở đây mà”

Nghe câu nói này của Vuy, Kook lấy lại tinh thần. Hope vô tình lướt qua nhìn thấy lúc mà Vuy đang ghé sát vào mặt Kook. Vì đèn trong rạp tối om chỉ có duy nhất ánh sáng mờ ảo của màn hình làm Hope hiểu lầm Vuy và Kook hôn nhau trong rạp. Hope chỉ bùm miệng cười nói khể cho Min biết.

” Sợ như thế mà nói là thích lắm lắm luôn cậu thật là..” Vuy nói pha chút chế giễu

” Tớ thích đoạn sau cơ, đó bắt đầu từ đoạn này này.” Kook đá cằm về phía màn hình

Sau 3 tiếng bộ phim kết thúc. Lúc ra tới sảnh Hope nói

” Này! Lúc nãy 2 cậu làm chuyện gì trong rạp thế hả. Uiss ô nhiễm mắt tớ hết rồi.”

Kook và Vuy ngớ ngẩn chẳng biết Hope đang nói chuyện gì

” Làm gì là làm gì chứ?” Kook nói

Min vội tiếp lời vừa nói Min vừa diễn tả hành động nhìn lồi cuốn hấp dẫn

” Vào một cảnh bom tấn, đạn bom bay mù mịt thì ở dưới hàng ghế số 3 dãy A có một cặp đôi đang hônnnnnnnhau hạnh phúc. Ahihi” Min cố ý kéo dài chữ hôn ra. Vuy đã hiểu vấn đề anh định giải thích nhưng suy nghĩ một hồi lại thôi. Nhưng anh không chịu im lặng cho qua như vậy bù vào đó anh đã châm thêm dầu vào lửa. Vuy nở nụ cười đầy ma quái

” Chỉ là hành động thể hiện tình cảm thôi mà. Đúng không bảo bối”

Kook vẫn chưa hiểu chuyện gì, đơ mặt hỏi

” Rất cuộc là chuyện gì?”

Hope nhanh nhẩu

” Còn giả lơ nữa chứ, hôn thì nói hôn đi, làm như tớ k nhìn thấy vậy”

” HÔN” Kook ngạc nhiên hét lớn. Vuy vội kéo Kook đi về, không cho Kook nói thêm bất cứ từ nào

” Thôi tớ về đây.”

Min khoác vai Hope ” Mình cũng về thôi cục nợ” Hai người cũng sải bước ra về

Về đến nhà Kook vẫn còn ngỡ trước câu nói của Hope. Lên phòng Kook lườm mắt với Vuy

” Tại sao cậu lại không giải thích mà còn nói thêm vào như vậy. Cậu có biết câu nói hết sức bình thường của cậu đã làm tăng sự hiểu lầm này lên không?”

” Hiểu lầm gì...” Vuy nhún vai thản nhiên

” Thì Hope và Min đang nghĩ tở và cậu hôn nhau còn gì?”

Vuy tiến lại gần Kook ” Thì cứ để tụi nó nghĩ như vậy đằng nào tở cũng hôn cậu mà.. ”

” Hôn tở á.. còn..”

Những từ Kook định nói ra đã bị Vuy nuốt chửng. Vuy ôm Kook hai bờ môi nóng hổi chạm vào nhau. Kook mở to mắt, định nói gì nhưng ở cổ họng như có một cục đá cứng chặn lại khiến Kook nói k nên lời thở cũng khó khăn. Kook vùng vẫy theo phản xạ nhưng 2 cánh tay Kook cứng đờ tê liệt. Kook nghiêng rặng nghiêng lợi mím môi thật chặt không cho cái lưỡi ướt át kia của Vuy vào. Nhưng vô ích Vuy ấn mạnh vào eo Kook nhất thời Kook cong người ” Á..” Kook bất chợt la lên. Trong lúc la lên Vuy nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng Kook. Nụ hôn trở nên mãnh liệt Kook vô ý thức nhắm mắt ôm cổ Vuy đáp trả lại nụ hôn của anh dành cho cô. Lúc sau Kook giật mình dùng hết sức lực đẩy mạnh Vuy ra

” Cậu làm gì đấy” Kook nói

Vuy trầm giọng, gương mặt nham hiểm dâm tà ” Tở nói rồi, đằng nào tở và cậu cũng hôn nhau. Giải thích chỉ cho mệ tốn nước bọt. Thay vì đó tở để dành nước bọt trao đổi với cậu sẽ hay hơn”

Kook tức giận ” Cậu hư quá đấy. Rõ ràng là cậu cưỡng hôn tở?”

” Cưỡng hôn hay hôn gì cũng là hôn mà..”

Nói rồi Vuy nằm dài trên giường, Kook bó tay nên cũng lên giường để ngủ. Kook lấy gối ôm để chính giữa nhưng vừa lấy thì bị Vuy giật lấy ném xéo xuống sàn

” Gì nữa đây hả. Cậu không cho tở ngủ vậy được thôi tở sẽ về nhà.”

Vuy vội nắm tay Kook không cho đi dụi dằm nói

” Hãy xóa cái ranh giới đó đi, dù sao tở và cậu cũng hôn nhau rồi mà. Tở đảm bảo sẽ không làm gì cậu đâu.” Vuy nũng nịu cười híp mắt. Trông bộ dạng Vuy như một đứa trẻ lên 3. Kook cười xì lắc đầu rồi nằm xuống

” Tở đầu hàng với cậu đó. Tở tin cậu”

Khi Kook nằm xuống Vuy nghiêng người chống tay gối cao đầu

” Đã đầu hàng rồi thì đổi cách xưng hô với tở luôn đi, nha nha Kook bảo bối”

” Ngủ đi” Kook kéo mền trùm đầu vì Kook đang cười không muốn Tae thấy nên đã trùm kín người. Vuy bất chấp hình tượng chui vào mền, bên dưới tấm chăn mềm kia là hai thân hình. Chỉ nghe có tiếng la hét cười đùa vọng ra

Vuy:” Kook bảo bối à, đổi xưng hô đi..”

Kook: ” Không nha, hihi.”

Vuy: “Được cậu xem đây”

Kook: ” Á.. á nhột quá, dừng lại mau lên tở cần cậu đấy.”

Vuy: ” Cứ cần, nó sẽ làm tở thích hơn đấy”

Kook:” Haha nhột quá, đầu hàng rồi. Em đầu hàng rồi.”

Vuy: ” Đấy, chính miệng em nói đầu hàng rồi nha. Ngủ thôi. Em tắt đèn đi”

Kook: ” Sao lại là em. Anh tắt đi”

Vuy: ” EM muốn nữa hả”

Kook:” Không không, em tắt. Anh buông em ra ôm như này sao tắt được”
Tách! (Đền tắt)

14. Chương 14: Đi Nhật

3 Tuần sau

(Ting Ting Ting Ting...)

” Kook ơi, có điện thoại anh Suga gọi nè.”

Từ trong phòng tắm tiếng Kook vọng ra

” Anh nghe dùm đi, em đang tắm lát ra liền”

” Ừ mau đấy, là call video. Anh Suga còn phải đi học nữa”

Vuy bắt máy

” A. Chào anh Suga. Bảo bối đi tắm rồi ạ”

SG ” Oh. Nó giờ chắc như con heo chứ gì. Em đừng nuông chiều nó quá nha Vuy. Hai đứa khỏe chứ?”

Vuy: ” Dạ vâng, tụi em khỏe. Anh với bố em khỏe không. Mà bố em đâu rồi ạ”

SG: ” Chú Mon đi đến công ty rồi nghe nói chuẩn bị cho cuộc thi gì đó”

Kook từ phòng tắm chạy ra giặt lấy đt

” Kook chào anh hai”

SG:”Aigooo.. Tao đâu có đứa em nào mập như mày”

Kook xụ mặt đưa máy cho Vuy nằm kế bên không thèm nói chuyện nữa

SG:”Vuy à, anh không thể tin nổi em nuôi con heo này kĩ như vậy. Tội nghiệp em, chắc em cực lắm”

Vuy:” Có gì đâu anh. Bảo bối em ăn đâu có bao nhiêu đâu chỉ là một lần đi ăn là gọi hết cả menu của nhà hàng.”

Kook nhéo Vuy. Thấy hai em như vậy Sung cười toe tóa. Kook quát

Chẳng phải anh nói anh về mà em ốm đi là k đc hả. Em ăn cho không ốm đi mà giờ anh còn chọc em nữa. Kook ghét anh”

SG:” Vuy nó chưa ăn thịt mày à”

Kook:” Ăn thịt gì cơ. Vuy không bao giờ làm như vậy đâu, Vuy rất tốt, Vuy luôn sợ em mất niềm tin ở anh ấy nên (bla bal)”

SG ” Thôi tao biết chồng mày tốt rồi không cần khoe. Bây giờ tao phải đi học. Mày với Vuy giữ gìn sức khỏe. Thi đc giải tao xin chú Mon cho 2 bay kết hôn luôn. Haha ”

Vào giờ trưa ở canteen trường học.

Bốn bạn ngồi quay lại. Hope nói

” Các cậu nghĩ sao về lời thầy nói lúc nãy?”

Min chần chừ ” Ừ đúng rồi, có đi không?”

Vuy tựa ngòai ra thành ghế bỏ ly nước xuống

” Đi dã ngoại tớ không biết các cậu thích không nhưng tớ thì chẳng muốn đi chút nào. Lâu mới được nghỉ 2 tuần mà lại đi dã ngoại vẫn phải gặp thầy gặp bạn. Tớ không đi. Các cậu có đi thì dẫn Kook đi theo cho vui nhớ chăm sóc kĩ càng đấy.”

Kook nghe xong chau mày nhìn Vuy

” Anh không đi em cũng không đi”

Min quay nhìn Hope.

” Vậy thôi ở nhà hết đi. Tụi mình là một nhóm. Hai cậu không đi thì tớ với Hope đi có ý nghĩa gì?”

Hope tán thành

” Đừng rồi. Ở nhà toàn tập cho vui vẻ. Nhưng ở nhà không thì chán lắm hay là ngày mai Min với tớ đến nhà cậu chơi nha Vuy.”

Kook vỗ tay hứng thú ” Được đấy. Vậy mai nhớ đến nha.”

Buổi học kết thúc, Kook kéo Vuy đi siêu thị cùng mình. Kook mua nhiều đồ ăn, cá, mực,... toàn là hải sản tươi ngon và một số ít rau củ. Mua xong cả hai người đến nhà hàng dùng bữa rồi về. Lúc về tới nhà đã 10h tối. Về nhà Kook còn dọn dẹp và cất đồ ăn vào tủ chuẩn bị một menu cho người giúp việc nấu. Vuy bảo là cứ để đồ đó người giúp việc sẽ làm mà Kook không chịu. Vuy đứng chờ Kook làm xong rồi lên phòng. Vừa đóng cửa Vuy kéo mạnh Kook lên giường. Anh nằm đè lên người Kook hai tay chống xuống giường. Tim Kook như muốn nhảy ra ngoài. Nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đang ngày càng cúi xuống. Tích tắc hai đôi môi mềm mọng quện vào nhau. Trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào. Vuy di chuyển đôi môi ướt mọng liếm nhẹ vành tai rồi hôn xuống gáy và cổ. Vuy dần đưa tay xuống tháo bỏ thắt lưng của Kook mền xuống sàn. Kook nhẹ nhàng ôm Vuy thì thầm vào tai

” Anh đừng làm em mất niềm tin ở anh.”

Vuy hôn chậm rãi rồi dừng lại. Anh lăn ra nằm xuống bên cạnh Kook. Kook nhe hai chiếc răng tỏ ra tươi cười với Vuy, ngoan ngoãn gối đầu lên tay Vuy dẩy đầu vào ngực Vuy, Vuy điềm giọng

” Em mà còn đáng yêu như vậy đừng trách sao anh không kiềm được”

Kook hôn nhẹ lên môi Vuy rồi sà vào lòng Vuy ngủ một giấc tới sáng.

Ting Ting Ting

Người giúp việc chạy ra mở cửa

” Cậu Min hôm nay tới sớm vậy. Mời cậu vào.”

Min Hope cùng vào nhà nhìn xung quanh chẳng thấy bóng dáng Vuy với Kook đâu Min hỏi

” Vợ chồng chúng nó đâu rồi bác”

Người giúp việc nhanh chóng hiểu ý

” Vẫn chưa thấy xuống chắc là chưa dậy”

nghe xong Min háp hức kéo Hope lên lầu

” Lên đây làm gì định xông vào hả. Vô ích thôi có pass kia” Hope chỉ tay vào cái khóa pass phòng của Vuy Min hiểu thẳng nói ” Chồng tương lai của me biết đấy. Uhm hi vọng vẫn chưa đổi.

* Tít Tít Tít Tít * 3012

* èèè *

Hope cười chế giễu ” Sai rồi kìa vậy mà.. ”

Min vuốt vuốt cằm suy nghĩ ” Em biết sinh nhật Kook không?

” 1 tháng 9 ”

” uhmm vậy là 0109 để bấm thử” Min nói

*Tít Tít Tít Tít * Cạch!

” Ô đúng rồi này. Vuy này ghê thật lấy sinh nhật Kook làm pass.” Min hơi ngạc nhiên

Min đẩy cửa ra ” Ồhh... Cảnh tượng gì thế kia. Min như từ trên trời rớt xuống. Hope thì từ dưới đất chui lên

” Chúng nó đang ôm nhau ngủ kìa. Vậy mà hẹn tới sớm.”

Min với lấy tay Hope tát mạnh vào mặt mình

” A đau quá vậy là thật”

Min đã tỉnh lại sau giấc mộng giữa ban ngày. còn Hope thì vẫn cứng đờ, Min thở dài kéo Hope đi ra

” Đi ra nhìn cái gì, cũng như anh với em thôi. Im lặng đừng làm ồn lên nha cục nợ”

Tiếng đóng cửa làm Kook tỉnh giấc. Cô khéo léo luồn lách ra khỏi vòng tay của Vuy, tính là để Vuy ngủ thêm mà Vuy đã bị đánh thức thiếu vắng mùi hương của Kook một chút là Vuy không thể ngủ vì vậy có thể nói Vuy không có Kook là Vuy không ngủ được. Thay đồ xong Vuy và Kook xuống nhà, thấy Min Hope đã tới và đã phụ người giúp việc xong xuôi.

” Hai cậu đến rồi hả. Tớ xl tại rồi qua tớ ngủ muộn.”

Thấy ánh mắt đa nghi của Hope và Min Vuy vội giải thích

” Dậy muộn là vì bảo bối tớ phải thức khuya để chuẩn bị cho hôm nay đây.”

Hope cười đầy ẩn ý nhưng nghe lời Min, Hope chỉ nói ” Biết rồi ”

Một ngày vui chơi thỏa thích đã kết thúc Kook tự nhiên ngồi lảm nhảm

” Không biết anh Suga bây giờ đang làm gì?”

Hope tự dưng nhảy tưng tưng lên như khi mắc phong

” Đúng rồi 2 tuần cơ mà sao không đi Nhật, tiện thể tham gia cuộc thi của anh Suga”

Cả bọn đồng thanh ” Ừ, đúng rồi há. Vậy mà nghĩ không ra”

Hope quen miệng hay nói những câu làm người khác mất hứng ” Ốc chó không mà nói đi ”

Câu nói vừa dứt Hope phải đón nhận ba cặp mắt đang lườm liếc mình các kiểu. Hope cười hô hố

” Nhìn gì nhìn giữ vậy. Ta biết ta đẹp rồi”

Vuy lấy điện thoại gọi cho người quen của bố đặt vé máy bay.

” Sao rồi. Khi nào có vé. Nhưng nói trc là vé VIP đấy nha.” Min hỏi sau khi Vuy tắt máy.

” Không cần cậu nhắc tớ cũng không để cho bảo bối tớ ngồi vé thường. 9h sáng mai bay. Sáng mai qua nhà tớ sớm tài xế sẽ đưa chúng mình đi”

Min kéo Hope đứng dậy ra về

” Ô vậy thì bây giờ bọn tớ về xếp đồ chứ cũng tới rồi.”

Vuy tiễn hai bạn về rồi quay vào kéo Kook lên phòng. Kook rất vui định lấy đồ ra xếp bỗng thấy người nhẹ nhõm. Vuy bế Kook lên giường

” Bảo bối ngủ sớm đi. Tối qua thức khuya sáng dậy sớm. Tối nay phải ngủ bù rõ chưa. Để ngày mai còn có sức bay nữa”

Vuy đắp chăn, hôn nhẹ lên trán Kook rồi quay ra

” Anh không ngủ hả?”

” Anh phải giao lại một số công việc ở nhà hàng và công ty. Em ngủ trc đi lát nữa anh lên”

Vuy xuống lầu căn dặn người giúp việc đủ chuyện. Gọi điện cho quản lý nhà hàng căn dặn kĩ càng, tiếp đến lại gọi đến thư kí công ty.. Xong việc Vuy lên phòng chui vào chăn ôm Kook vào lòng.

” Làm gì mà lâu vậy chứ.” Kook nhỏ nhẹ nói

” Ồ, em chưa ngủ à?” Vuy nói

Kook ôm Vuy nói ” Thiếu anh, chưa ngủ được.”

Vuy và Kook quấn lấy nhau ôm ngủ ngon lành.

15. Chương 15: Quen Biết

Tokyo Nhật

Hết buổi học Suga vòng vòng trong hiệu sách để tham khảo vài bí quyết, lĩnh vực chuyên môn thì có một cuộc điện thoại gọi Suga về gấp. Anh vội tính tiền rồi chạy một mạch thẳng về nhà. Trong lúc chạy anh va phải vào một cô gái đang đi hướng ngược lại. Va chạm khiến cô ấy ngã xuống đường trái cây lăn lóc trên vỉa hè.

Suga đỡ cô gái đứng lên và nói

” Cô gì đó à! Cô có sao không. Tôi xin lỗi tôi vội quá.”

” A..á chân tôi thốn quá, đứng thẳng không đc.”

” Chị ngồi lên ghế đi.”

Dù cô ấy ngồi lên ghế Suga khom người nhặt lại trái cây vào túi rồi ngồi chồm trước mặt cô ấy nhẹ nhàng tháo giày ra xem xét thì thấy mắt cá chân bị xưng to lên.

” Aigoo chân cô bị trật rồi. Tôi xin lỗi”

” Anh nhẹ tay thôi, đau quá”

Bây giờ mới để ý Suga ngược mặt lên hỏi

” Cô là người Hàn sao. Nghe cô nói tiếng Hàn suông quá.”

” Ừ tôi là người Hàn. Chân tôi đỡ đau hơn rồi, anh có chuyện gì mà vội vậy?”

Suga giật nãy mình

” Thôi chết, tôi quên mất. Cô à tôi xin lỗi tôi có việc gấp phải đi. Lần khác tôi sẽ đền trái cây cho cô. Thành thật xin lỗi tôi đi đây” Nói rồi Suga chạy cắm đầu cắm cổ về nhà.

” Chú Mon, có chuyện gì mà gấp thế ạ” Suga vừa vào nhà lập tức hỏi ngay.

” Thế lệ cuộc thi đã thay đổi, lúc trước là một mình một đội bây giờ sau khi duyệt lại danh sách thì mới phát hiện ra một quốc gia có tới 2 đầu bếp giỏi vì vậy 2 người đó sẽ ở cùng một đội. Chú nói vậy cháu hiểu không?”

Suga ngồi đối diện nghe Mon nói gật đầu

” Dạ, cháu hiểu rồi. Vậy cháu sẽ ở cùng đội với ai?”

Mon lấy trong ví ra một tấm card đưa cho Suga

” Đây là danh thiếp của người đó, thời gian gấp rút cháu nên dành nhiều thời gian làm việc chung với cô ấy. Nó sẽ giúp cháu và cô ấy hiểu nhau hơn như vậy món ăn sẽ được hoàn thiện hơn, hài hòa hơn.”

” Vâng ạ”

Mon lại đi ra ngoài. Suga liền gọi tới sdt trong tấm card. Đầu bên kia bắt máy

” Xin Chào. Ai đấy?” Vì thấy mã sdt ở Hàn nên người kia cũng chào bằng tiếng Hàn.

SG:” Chào cô. Tôi là Suga người cùng đội với cô ở cuộc thi Bếp trưởng hoàn hảo.”

” À! Ban tổ chức cũng vừa mới báo cho tôi biết anh cũng nhanh thật đấy. Nếu anh đã nôn nóng như vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu từ hôm nay luôn. Tôi tên Han Hye Ji.”

SG: ” Vậy thì tốt quá. Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Hye Ji ” Phiên anh đến nhà tôi được không? Hiện tại tôi đi lại có chút khó khăn”

” Được, tôi đến ngay.” Suga tắt máy chạy đến nhà Hye Ji. Suga vào nhà thấy một người phụ nữ đang ngồi quay lưng lại. Suga tiến tới

” Chào cô. Tôi là Suga”

” Chào anh, anh ngồi đi.” Hye Ji quay mặt lại bất ngờ thay Hye Ji là người Suga đụng trúng lúc này.

” Trái đất này tròn thật, chúng ta lại gặp nhau.” Hye Ji cười

Suga ngồi xuống gãi đầu:” Vâng. Lúc sáng chú tôi gọi về gấp nên tôi mới chạy điên cuồng như vậy. Tôi xin lỗi.”

Hye Ji rót trà mời Suga

” Anh dùng thử loại trà này đi, tôi đã kết hợp lá trà với là trà xanh Matcha thiên nhiên đấy.”

Suga đưa chén trà lên môi húp một ngụm rồi khen riu rít.

” Ồ, trà thơm thật đấy. Ngoài vị Matcha với trà ra hình như còn một vị nữa là hương chanh đúng không?”

Hye Ji vỗ tay khen ngợi ” Đúng rồi, anh giỏi quá.”

Ngồi nói chuyện phím một lúc Suga hỏi

” Chân cô thế nào rồi. Đã đỡ hơn chưa?”

Hye Ji vui vẻ nói ” Anh cứ gọi tôi là Hye Ji. Tôi đến bác sĩ rồi, vài ngày nữa khỏi hẳn. À mà anh học khóa nào vậy?

” Tôi học khóa 5A-2. Trường Ẩm Thực Quốc Tế Nhật”

” Vậy là chung trường rồi. Tôi học khóa 5A-3”

Suga chỉ gật đầu Hye Ji nói tiếp

” À chúng ta vào công việc chính đi. Là một đầu bếp giỏi tôi nghĩ chắc anh cũng hiểu rõ về cách thưởng thức và sự tinh túy của món ăn gốc Hàn. Bây giờ chúng ta xuống bếp thực hành luôn nha.”

Hye Ji chống tay lên thành ghế đứng dậy. Suga vội chạy lại dìu Hye Ji xuống bếp.

” Anh Suga, phiên anh lại tử lạnh lấy giúp tôi túi trái cây để làm nước sốt.”

Suga lấy trái cây trong tủ ra rồi nói

” Đây là trái cây lúc sáng phải không?”

Hye Ji nhếch lên cười ” Đúng rồi. Anh chọn những quả không bị dập ấỵ.”

[Bla Bla..]

Buổi học đầu tiên với người đồng hành kết thúc, thành quả cho ra những món ăn ngon và hấp dẫn.

Hye Ji lên tiếng khen ngợi

” Wow, trông đẹp mắt quá anh Suga nhỉ. Anh đúng là số một. Tôi cần phải học hỏi thêm ở anh rồi.”

Suga đỏ mặt ” Hye Ji cũng vậy mà. Cô quá khen rồi.”

Hye Ji đánh nhẹ lên vai Suga

” Khiêm tốn cái gì chứ. Cũng đến giờ ăn rồi anh Suga ở lại ăn chung với tôi nha. Nhiều thế này tôi làm sao ăn hết.”

Suga gạt đầu rồi ngồi vào bàn dùng bữa cùng Hye Ji đến khuya mới về.

16. Chương 16: Lễ Nghiệm Ngày Đầu Đến Tokyo Của Minhope (18+ Nhẹ)

Máy bay hạ cánh ở sân bay Narita Tokyo. Bỗng người đón taxi đến khách sạn thuê 2 phòng VIP. MinHope ở phòng 608. Vuy và Kook ở phòng 609.

PHÒNG 608

Min nằm dài ra giường đang lau tay vội gọi Hope.

” Cục cưng à, lại nằm với anh đi.”

Hope từ phòng tắm đi ra ” Đi tắm lẹ, nếu không muốn ăn cước của em.”

Min ngồi dậy hôn gió với Hope rồi nhanh chóng vào phòng tắm. Tích tắc đã xong. Min nhanh nhẩu Hope không để ý bế Hope lên giường.

” Á.. Làm gì đó” Hope hét lên

Min nằm đè lên người Hope cười dâm tà

” Anh muốn có kỉ niệm với em ở xứ sở hoa anh đào này.” Dứt câu Min cúi xuống hôn Hope tới tấp. Bị Min hành hạ Hope liên tục kêu la

” Ồ...nhẹ thôi em đau đấy”

Min trả lời rằng

” Mấy lần rồi mà đau gì nữa. Em gạt anh” Min lên giọng ở câu em gạt anh.

” Ồ nhột quá nè.. Sao anh cắn em đau thế hả. Đồ biến thái.”

Sở dĩ Hope còn có thể kêu la là vì trong lúc hành Hope, Min vẫn còn làm trò đùa nghịch.

PHÒNG 609

Vuy tắm ra thấy Kook đang đứng bên cửa sổ ngắm toàn cảnh thành phố. Vuy lại gần ôm từ sau lưng, vòng tay tới trước bụng đồng thời hôn nhẹ lên tai Kook.

Kook nghiêng mặt quay lại

” Gì thế”

” Anh muốn ôm bảo bối của anh.” Nói rồi Vuy cắn nhẹ lên vành tai Kook. Kook đưa mắt nhìn về phía thành phố vẻ thích thú

” Tokyo đẹp thật đó. Trước giờ em chỉ coi qua sách báo đây là lần đầu tiên được chứng kiến.”

” Em thích không ” Vuy hỏi

” Thích chứ, em rất thích. Khi nào anh rảnh anh đưa em đi chơi nha?”

Vuy dịu dàng xoa đầu Kook, vuốt ve mái tóc mềm mượt ấy ôn tồn nói

” Vậy tối nay anh đưa em đi chơi.”

Kook hí hửng ôm Vuy vui mừng nói

” A.. Vui quá. Anh là nhất.”

” Chắc em mệt rồi, lại giường nằm nghỉ chút đi.”

Kook ngoan ngoãn nghe lời lên giường đắp chăn nhắm mắt. Lăn lộn gần 15p mà Kook vẫn không ngủ được, Kook bực mình vùng dậy. Vuy đang ngồi ở sofa trầm giọng

” Sao không ngủ đi?”

Kook nhìn Vuy mắt ngấn lệ rồi chạy sà vào lòng Vuy lập tức ôm lấy cổ Vuy áp môi mình lên bờ môi đầy cuốn hút đó của Vuy. Kook ôm Vuy hôn say đắm, Vuy cũng không ngần ngại gì vòng tay qua em giữ chặt người Kook.

” Em sao thế. Sao lại khóc?” Vuy hỏi Kook với vẻ mặt lo lắng. Kook ngả đầu vào ngực Vuy khẽ ầm ức nói

” Không có anh, em ngủ không được.”

” Thì anh vẫn ngồi ở đây mà.”

Kook lắc đầu: ” Không phải. Ý em là trên giường á. Với lại trên gối mềm cũng không có một chút mùi hương gì trên người anh để lạ cả.”

Vuy cười nhạt, bỗng Kook lên giường, nói

” Như này bảo bối anha ngủ được chưa?”

Kook quay người ôm Vuy như một cái gối ôm

” Được rồi, hihi”

Trong giây lát Kook đã ngủ rất ngon lành.

Tối đến Vuy đưa Kook đi dạo khắp thành phố. Chợ đêm ở đó rất đẹp, người qua lại tấp nập. Kook dạo trên phố thấy người ta bán búp bê Daruma liền chạy tới ngắm ngía rồi nhìn Vuy nũng nịu nói với Vuy

” Anh ơi.. Em thích cái này. Nó là biểu tượng của sự may mắn đó.”

Thật là không thể không chiều Kook được Vuy cười hào phóng rút tiền ra mua theo ý Kook. Trên đường đi Kook luôn đòi Vuy mua cái mua cái kia. Thấy Kook rất vui và vì đây là lần đầu Kook đặt chân đến Nhật nên Vuy không nói gì Kook thích gì thì mua cái đó. Đang đi thì bụng Kook sôi ục ục. Kook chỉ lắc lắc tay Vuy rồi để tay Vuy lên bụng mình nhe răng cười. Vuy liền biết Kook muốn nói gì, anh dắt Kook vào một quán Shushi nổi tiếng nhất nhì Nhật Bản.

Còn Min và Hope thì cùng nhau đến khu vui chơi TOKYO DISNEY SEA. Họ chơi ở đó rất vui vẻ và cũng mua rất nhiều quà lưu niệm ở đó.

17. Chương 17: Sum Hạp

Cốc! Cốc! Min chạy ra mở cửa thấy Kook và Vuy trước cửa Min mời hai cậu vào phòng. Thấy Hope uể oải nằm trên giường Kook lo lắng

” Hope sao vậy Min?”

Min chưa kịp trả lời thì Vuy đã nói với giọng châm biếm

” Cậu hành nặng tay quá rồi Min.”

Nghe xong Min chỉ cười rồi gật đầu.

” Hành à, cậu hành gì vậy.” Vuy kí đầu Kook một cái rồi nói

” Về anh sẽ nói cho em biết.”

Min cười khoái chí

” Vuy à, bảo bối cậu ngay thơ quá..”

Vuy lườm Min hạ giọng ” Đừng làm đầu óc bảo bối tớ bị đen tối.”

Vuy đa hứa là tối sẽ nói nên Kook không quan tâm đến chuyện kia nữa, lên tiếng nhắc nhở Min Hope

” Hai cậu thay đồ nhanh lên, hôm nay tụi mình sẽ đến trường anh Suga. Vuy lái xe đưa đám bạn đến trường. Vừa tới cũng vừa lúc tan học. Kook cùng mọi người đứng đợi ở cổng, Kook nhao nhao khi thấy Suga đi ra liền vẫy tay gọi lớn.

” Anh Suga ” Lúc đó Hye Ji cũng đi cùng, nghe tiếng kêu Suga và Hye Ji lại đó. Suga vừa ra Kook đã nhào tới ôm Suga nhảy tung tưng.

Suga ngạc nhiên

” Ủa, mấy đứa qua đây khi nào, sao không báo trước.”

Hope cười nói

” Anh Suga, chị này là ai vậy.”

” Ồ,, chị này là Hye Ji người cùng anh..”

” Làm đám cưới hay là kết hôn..” Chưa kịp nói hết câu Hope nhanh miệng cắt câu nói của Suga

Nghe Hope nói Suga lườm Hope bằng ánh mắt đáng sợ, Hye Ji nhỏ giọng nói

” Chỉ là ở chung đội khi thi thôi”

Suga giới thiệu cho đôi bên biết nhau, rồi cùng đưa về nhà Mon. Hye Ji ở lại chơi một lúc rồi định ra về lúc đó Mon đi vào cùng 1 vali đồ. Vuy chạy lại xách vali hỏi

” Vali của mẹ mà bố.”

Thấy Vuy và mấy cháu Mon ngạc nhiên liền hỏi ngay

” Chúng cháu qua đây khi nào?”

” Trường cho nghỉ nên qua đây chơi ạ.” Min nói

Mon gật đầu trả lời

” Ừ, là đồ của mẹ con đó. Đem lên phòng đi.”

” Hả mẹ cũng qua đây?”

Hope vỗ tay tung bông ” Vậy là đầy đủ rồi, vui quá.”

Jin bước vào Vuy chạy lại ôm lấy Jin hét lên ” Mẹ”

Jin cũng như mọi người hỏi

” Tụi con, qua đây sao không nói với mẹ. Cũng may là mẹ qua đây chứ mẹ mà về nhà thì thôi rồi.”

Kook chạy lại khoác tay Jin

” Cô nói sẽ học 2 tháng, sao cô qua đây đc ạ.”

Jin nhìn Kook âu yếm, vuốt ve mái tóc hạt dẻ mềm mượt đó, ôn nhu nói

” À.. Được trường cho nghỉ 1 tuần, ở không cô chán nên đi cho khuây khỏa. Lúc đầu cô định về nhà xem hai con sống thế nào, nhưng cô nghe Suga kể hai con sống rất tốt nên thôi.”

Nói xong Jin chỉ tay về phía Hye Ji

” Ai.. đây?”

Mon suồng miệng nói thẳng thừng

” Bạn gái Suga đó”

Suga liền nhanh chóng nói lại

” Dạ không phải, bạn đồng hành trong cuộc thi đó ạ, bạn gái dì đâu.”

Jin cười rồi nẩy ra một ý định

” Nhân tiện hai đầu bếp tương lai của Đại Hàn ở đây hay là hai đầu bếp xuống nấu ăn cho cả nhà đi. Lúc này cô có ghé siêu thị mua đồ rồi này.”

Cả bọn hét lên ” Thế thì con dì bằng”

Kook nhanh nhẩu xách túi đồ đưa cho Suga, cười hạnh phúc

” Con nhỏ này, mày lạnh lẽo từ khi nào vậy.”

Thế là Suga và Hye Ji ở dưới bếp, Mon và Jin trên phòng, Vuy Kook thì ở trên phòng Suga, còn phòng khách là không gian riêng tư của Min và Hope.

Ở trên phòng Kook hỏi Vuy

” Anh, em có chuyện muốn hỏi.”

” Em hỏi đi.” Vuy thản nhiên gật đầu

” Uhm.. chuyện lúc sáng của Min với Hope anh nhớ không, họ làm gì nhau ấy. Anh hứa sẽ nói cho em biết mà.”

Nghe xong câu hỏi không thể trong sáng hơn Vuy nhìn Kook cười với ánh mắt thâm tà, cuối người hôn Kook, 1 tay anh chống xuống giường, 1 tay mân mê thân hình nõn nà của Kook từ từ cởi từng chiếc cúc áo, Anh đưa tay luôn vào trong vuốt ve làn da mềm mại trên ngực Kook. Anh hôn lên gáy, dùng hai hàm răng cắn nhẹ vào cổ.

” A.. Em bảo ai trả lời cơ, anh làm gì đó.”

” Thì anh đang trả lời đây. Chuyện nó là như thế này. Em biết rồi chứ.”

” Em biết rồi. Anh dừng lại đi. Em không muốn.”

Vuy cố gắng hít thở thật sâu để kiềm chế rồi anh cũng dừng lại. Chỉnh sửa lại quần áo đã sộc sệch của cả hai. Vuy còn nói

” Cũng may cho em là anh kiềm được, chỉ lần này thôi. Lần sau em đừng hòng.”

Kook chui đầu vào chăn cười hí hửng.

” Vuy, Kook xuống ăn mau lên.” Hope đứng từ dưới lầu kêu vọng lên

” Ừ, xuống liền.”

Cả nhà đã có một bữa tối ngon hơn bao giờ hết. Ăn xong ai về nhà nấy. Suga thì đưa Hye Ji về nhà, may sao xe Suga hết xăng ngay lúc đó vì trời quá tối nên Suga đành phải tá túc một đêm.

(Hạnh phúc rồi đây.)

18. Chương 18: Ra Mắt

(Chương 18 trước là do mình ầm lộn nên nó đăng luôn, xóa rồi mà không được nên cho mình gửi lời xin lỗi đến người đọc nha. Chương này hoàn chỉnh rồi ạ.)

Sáng sớm Kook qua phòng Hope chơi thì thấy Hope đang đóng gói đồ đạc.

” Hai cậu chuẩn bị đi đâu hả?”

Hope tay xếp đồ miệng trả lời

” Tổ và Min sẽ đi Anh để ra mắt bố mẹ anh ấy rồi qua Mĩ giới thiệu Min với bố mẹ mình.”

Kook trầm trồ ” Sướng thật nha, nhưng tuần sau anh Suga thi rồi hai cậu về kịp không?”

Hope đá mắt với Kook ” Vẫn còn 1 tuần nữa mà, cậu đừng lo tổ và Min đã sắp xếp hết rồi sẽ về đúng thời gian.”

Kook chu mỏ gật đầu ” Vậy khi nào kết hôn, ủa mà Min đâu rồi”

” Anh ấy ra ngoài mua đồ rồi.”

Cùng lúc đó Vuy mở cửa đi vào nghiêm giọng

” Muốn kết hôn lắm hay sao lắm chuyện hỏi vậy.”

Hope bùm miệng cười nhạo. Kook đánh mặt với Vuy

” Ai mà muốn chứ”

” Không thì đứng dậy đi theo anh.”

Kook ngược mặt lên hỏi ” Đi đâu, lát nữa Hope đi rồi em muốn ở lại chơi với Hope”

Nghe vậy Vuy bỏ lại một câu rồi bỏ đi

” Được rồi vậy em ở lại khách sạn nhé. Anh ra ngoài ăn một lát rồi về.”

Nghe đi ăn Kook vội chạy theo kéo tay Vuy lại nhìn Vuy với bộ dạng đáng thương

” Anh chờ em một lát, em về phòng lấy áo khoác.”

” Em không đi cơ mà.”

” Đâu có anh nghe nhầm ấy chứ. Em nói thế khi nào.” Kook chạy về phòng lấy áo khoác ra ngoài với Vuy. Hope cười lắc đầu ” Cái đồ theo trai bỏ bạn.” Tự nhiên lúc đó Kook ngồi thù lù trước mặt Hope

” Cậu nói sai rồi. Theo đồ ăn bỏ bạn. Không phải theo trai.”

Hope giật mình ” Sao.. sao cậu chưa đi.”

” Tổ quay lại tạm biệt cậu. Hai cậu đi mạnh khỏe nha.”

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay Min và Hope cũng tới London. Hai người thuê một khách sạn nghỉ ngơi. Sáng sớm Min đưa Hope về nhà mình. Ngôi nhà đẹp, rộng rãi thoáng mát Hope thích nhất là cái hồ bơi trong vườn. Bố mẹ Min đang ngồi dùng trà ở phòng khách. Min dắt tay Hope đi vào. Min liền chạy lại ôm mẹ ” Min Min của mẹ về rồi nè.”

Mẹ Min cười xoa đầu Min. Bố Min nghiêm giọng

” Cái thằng lươn rồi mà cứ như con nít. Dắt về sao không giới thiệu mà để con dâu bố đứng thế kia.”

Mị lại với Hope cae hai cúi đầu hành lễ với bố mẹ theo phong tục tập quán. Tình cảm giữa mẹ chồng và nàng dâu rất tốt, hai mẹ con vào bếp nấu những món quê hương tiếng cười nói vui vẻ giòn tan. Min và bố ngồi nhà trên nói dóc. Cả nhà dùng bữa tối trong không khí vui vẻ. Bố Min gấp một miếng kim cho vào miệng liền trầm trồ khen ngợi tay nghề con dâu. Xong cả nhà ngồi ăn trái cây tráng miệng. Bố Min hỏi

” Hope nè, bố mẹ con ở bên Mĩ đã biết chuyện chưa?

” Dạ biết rồi, chúng con ở lại đây vài ngày nữa rồi sẽ qua đó luôn.”

Bố Min nói ” Sao vội thế.”

Min vô nói thay

” Không được đâu bố, qua bên đó xong chúng con phải về Nhật để tham dự cuộc thi của anh Suga nữa.”

Mẹ Min hỏi ” Suga là ai?”

” À là anh vợ Vuy đó mẹ” Min vui vẻ nói

Bố Min liền bỏ tờ báo xuống hấn giọng hỏi

” Cái gì Vuy có vợ rồi à. Anh chị bên đó sao không báo một tiếng chứ phải điện thoại nói mới được.”

Hope liền chen vào nói rõ

” Dạ vẫn chưa kết hôn đâu. Min nói đùa ấy. Vuy cũng đang hẹn hò thôi.”

Mẹ Min nói ” Nếu bạn như vậy thì dịp khác con với Hope qua đây chơi lâu lâu vậy nha.”

Hai ngày sau Min và Hope lại bay sang Mỹ. Ở sân bay đã có xe chờ sẵn đón về nhà. Khổ cho Min là bố của Hope hơi khó tính. Ông muốn Min phải đánh với ông vài chiêu võ, vì ông muốn có một chàng rể tài giỏi có thể bảo vệ được con gái ruột của ông. May cho Min Hope đã đề phòng nên đã dạy cho Min vài cách tránh né cơ bản. Min chỉ né được có 2 cú còn 3 cú sau thì bị ăn trọn vẹn. Bố Hope nói kiên định “2/5 chưa đủ tiêu chuẩn không cưới.”

Min khóc lóc van xin ” Ở bác, con sẽ cố gắng học mà bác. Bác làm ơn đừng nói vậy.”

Mẹ Hope ủng hộ. ” Đúng rồi đấy ông ạ, Min nó còn non nớt quá ông ra tay hơi mạnh rồi.”

Hope liền nói vô bênh vực

” Vậy bây giờ con đấu với bố rồi Min sẽ đánh lại.” Xong quay lại nói với Min mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết

” Min anh hãy nhớ kĩ thật kĩ các động tác của em nha. Chú ý thật kĩ vào. Tập trung cao độ học cho em nha. Em tin anh.”

Hope đứng ra trước mặt bố ” Bố à, con xin lỗi bố trước nhé.”

” Yaaaaa.....” Bộp bộp chát

Min đứng ngoài quan sát kĩ càng từng nắm đấm từng cách luân lách tránh đòn của Hope miệng liên tục lẩm nhẩm tay quơ múa các kiểu.

” Thôi thả tay bố ra, trật khớp tay bố rồi.” Bố Hope cầu xin và chấp nhận thua Hope. Hope phải phải tay lại chỗ Min

” Min anh nhìn kĩ rồi đúng không. Vào đi. Đừng làm em thất vọng đó. Cố lên”

Min hồi hộp lo sợ chậm rãi bước đến trước mặt bố Hope. tay chân run bần bật trán lấm tấm mồ hôi. Hope bên ngoài la hét cổ vũ tinh thần cho Min.

” Mạnh mẽ lên chàng trai của em.” Lời nói của Hope đã tiếp thêm sức mạnh cho Min. Anh vùng tay vùng chân la hét giống như Hope ” Yaaaaa..” 3 đòn đầu vì tự tin nên Min đã lọt qua dễ dàng, anh hiểu thắng ở đòn thứ 4 nên bị đánh trúng hông và đùi ngã quỵ xuống đất. Hope ở ngoài mặt mày nhăn nhó lộ vẻ thất vọng nhìn Min. Min thấy vậy tự nhủ bản thân phải chiến đấu đến cùng, dù có chết cũng phải chết trong sự

vinh quang. Min gồng hết sức đứng dậy mắt sắc tia lửa lao thẳng về phía bố Min. Sau một hồi vật lộn la hét Min đã chiến thắng bố vợ.” Mặt Hope đổi sắc vui mừng hạnh phúc tràn đầy trong ánh mắt. Cô chạy tới ôm Min vui mừng nói ” Em tự hào về anh quá. Em tin anh sẽ làm được mà.”

Hope quay lại nói với bố ” 5/6 cho cưới chưa bố.”

Bố Hope lúi húi đứng dậy tay chống lưng xuýt xoa

” Cho cưới đấy nhưng Min phải tập luyện nhiều hơn. Đặc biệt phải bỏ ngay cái tính hiếu thắng ngay lập tức.”

Tokyo - Nhật

Hôm nay Suga đến nhà Hye Ji, thấy cháu của Hye Ji cũng đang chơi ở đó. Thấy Suga tới Hye Ji lập tức đeo tạp dề xuống bếp với Suga. Hye Ji dặn dò cháu cô rất kĩ không được phá phách và quấy rầy khi hai người đang tập trung nấu ăn. Suga nói

” Cháu cô dễ thương thật đấy, nhìn là muốn nựng cho đã tay.”

” Anh không biết đó thôi, thằng bé nó phá lắm.”

Suga nhướn mày hỏi Hye Ji ” Không biết Hye Ji có thích trẻ con không chứ tôi thì tôi rất thích. Thích cảm giác hôn lên đôi má mềm mại thơm sữa của chúng.”

Hye Ji cười mỉm ” Tôi cũng vậy, rất quý trẻ con.”

Suga bỗng nói lớn ” Ý tôi quên lấy trứng trong tủ ra rồi, cô Hye Ji lại coi hộ tôi nồi sup này một lát.”

Hye Ji tạm gác việc rửa tô của mình ” Để tôi đi lấy cho, anh cứ tiếp tục đi.”

Hye Ji vội tới bên tủ lấy trứng thì bị trượt vồ chuối do đĩa cháu ăn xong vớt lung tung.

” Á..a ”

Nghe tiếng kêu Suga lập tức quay người lại đỡ lấy thân hình nhỏ nhắn của Hye Ji đag ngã về phía sau. (Tư thế hai người bây giờ kiểu như các cặp đôi khiêu vũ đang tạo tư thế kết thúc một bản nhạc vậy. Mình nói hơi dông dài nhưng chắc các bạn hiểu. Chứ mình cũng k biết phải tả như thế nào.)

Trong khoảnh khắc 4 mắt nhìn nhau, Suga đã bị trúng tiếng sét ái tình. Hai người giữ nguyên tư thế trong khoảng 1 phút. Hye vội đứng dậy cảm ơn Suga rồi khom người nhặt vỏ chuối lên chuyển chủ đề

” Anh thấy chưa, tôi nói nó nghịch lắm mà.”

Từ đó Suga đã có một cái nhìn khác về Hye Ji, và luôn nhìn Hye Ji bằng ánh mắt ấm áp âu yếm hơn.

19. Chương 19: Khó Ngủ Và Không Được Cho Ngủ

” Sao nhìn em mệt mỏi vậy?”

Kook thần thờ mắt nhắm mắt mở lảm nhảm

” Tự dưng em thấy nhớ anh Suga nên khó ngủ.”

Vuy dang tay ôm Kook vào lòng dịu dàng nói

” Vậy tối nay anh đưa em qua bên đó ngủ sáng mai anh qua đón bảo bối anh về.”

Kook chần chừ suy nghĩ rồi gật đầu, cái gật đầu đó của Kook vẫn còn phân vân lắm. Chiều Vuy đưa Kook qua bên nhà Mon, nhà chỉ có Suga và Hye Ji còn Mon và Jin thì ra phố đi dạo rồi (Lâu lâu phải cho 2ng già tí thời gian riêng tư)

Vuy vào nhà chơi một lát rồi về

” Em về đây ạ, chăm sóc bảo bối em chu đáo nha anh.” Lời nói đùa của Vuy là Hye Ji cười tít mắt

Suga chau mày lườm Vuy ” Mày quên ai đã nuôi con thỏ lai con heo này gần hai mươi năm à.”

Đêm xuống vì không có không gian nên Kook ngủ chung giường với Suga. Suốt đêm Kook hết lăn bên này thì lộn bên kia, tràn trọc cả đêm là Suga không ngủ được, bực mình con thỏ lai con heo này làm mất giấc ngủ anh tung một cước đá lăn Kook xuống giường. *Bịch* Kook không tức giận không lớn tiếng như mọi khi mà vẫn bình thường từ từ leo lên, cái mũi *hinh* giật giật ngửi trên gối, chăn, mùng mền và ngáy cả cái nệm to đùng kia Kook cũng ngửi không sót chút nào. Suga khó chịu khi có *một con khủng* nằm kế bên, Suga hét lên

“Mày điên hả, hết thỏ tới heo bây giờ mày muốn thành chó nữa hay sao ngửi quài vậy.”

Kook thút thít nghẹn ngào

” Em không ngủ được”

” Sao, không ngủ được. Mày không ngủ được thì cũng cho anh hai mày ngủ chứ.”

Kook ngồi thu mình vào trong chăn

” Em xin lỗi, vậy anh hai ngủ đi em ra ngoài ngủ.”

Suga ngồi dậy bật đèn

” Nhưng sao mày ngủ không được”

” Không có Vuy... huhu ”

Suga nhăn mày bất ngờ

” Ôi trời.. biết vậy sao còn qua đây.”

Kook cúi mặt khóc to hơn

” Lúc đầu em tính mang áo Vuy theo mà vội quá nên em quên mất.”

Suga hết hồn cứ tưởng Kook bị thần kinh đang nói chuyện không ngủ được tự dưng lôi cái áo của Vuy vào

” Ủa chứ mày đem cái áo theo làm gì?” Suga nói với vẻ khó hiểu

Kook nhìn Suga hét lớn

” Anh hay thật mang áo theo khi ngủ để dễ ngủ hơn chứ làm gì. Ở đây không có một chút mùi hương nào của Vuy hết anh rõ chưa.. Huwaaaa...huhu ”

Suga rùng mình ” Mẹ ơi tình yêu bây giờ mãnh liệt thật, mày làm như Vuy là ma túy không bằng. Nửa đêm rồi đi.” Suga kéo mền nằm xuống đánh một giấc mặc kệ *con điên* kia làm trò gì ngủ trước rồi tính sau. Kook ngồi thần thờ suy nghĩ mở điện thoại lên thì đã gần 1h sáng rồi, Kook vô thức gọi cho Vuy. Tín hiệu vừa kêu lên thì bên kia lập tức nghe máy, làm Kook giật mình (Vuy cũng như Kook vậy không ngủ được, Vuy nhớ Kook nên thức tới giờ đó đấy.)

” Kook, sao giờ này em còn chưa ngủ mà gọi cho anh.”

Cảm xúc trong lòng Kook trở dậy chỉ biết khóc không nói được gì, nghe tiếng khóc của Kook bên kia Vuy không tài nào ngồi yên được

” Kook em sao vậy, sao em lại khóc?”

” Kook em trả lời anh đi chứ, em có chuyện gì?”

” Kook à..”

Kook cố ổn định hơi thở gắng gượng nói được vài từ ” Em không ngủ được, anh qua đón em về đi.”

"Ừ" Vuy nhanh chóng phóng xe như bay tích tắc đã đến nhà Mon, vì không muốn làm mọi người thức giấc Vuy lấy điện thoại gọi cho Kook xuống. Kook vội chạy ra xe vừa vào đã nhào vào lòng Vuy ôm chầm lấy Vuy khóc nức nở. Vuy đã đỡ hết cách mà Kook không nín, Kook thút thít suốt đường về. Về tới khách sạn Kook ôm Vuy mãi, không chịu xa nữa bước

"Em nhớ anh lắm, em nghiện anh mất rồi Vuy à."

Hơi thở ấm áp của Kook phả lên cổ Vuy, làm anh phấn khích. Vuy ôm Kook xoay vòng lúi lại giường đè lên người Kook, hôn ác liệt. Vuy lúc này như một con sói thèm khát, không thể cưỡng lại. * Xẹt * Anh mạnh tay xé rách lớp áo mỏng manh của Kook làm đôi, dịu dàng thì thào từng hơi vào tai Kook làm Kook cảm thấy nhột nhột ở tai

"Anh xin lỗi, tới mức này rồi anh không dừng lại được." Bao nhiêu sự nhớ nhung của hai người, tình cảm bao lâu nay dồn nén đều được bộc lộ bằng hành động lúc bấy giờ. Vuy hôn khắp người Kook hai tay không ngừng bóp nắn vùng đồi nổi nà trên ngực, mân mê phần nhũ hoa đỏ hồng trên làn da trắng trẻo đó. Kook không phản kháng hay tránh né việc làm sắp tới mà ngoan ngoãn thuận theo ý Vuy. Thỉnh thoảng tiếng rên rỉ của Kook phát lên

"Anh nhẹ một chút đi.. aumh.... em đau quá."

"Anh không thể" Nói rồi Vuy đâm mạnh một cái xuyên qua lớp màn trong suốt bên trong chỗ kia của Kook.. (A tau cảm thấy hơi rùng rợn bản thân tau đó chúng mày.. ghê quá đi..)

"Ừ..ừm.. chậm.. thôi em đauuu... thật mà."

Vuy nói với một hơi thở gấp gáp "Vì là lần đầu nên vậy thôi."

(Thoát ra khỏi sự đen tối của vợ chồng chúng nó đi, tau rợn gai óc hết rồi, tau không ngờ tau lại viết ghê rợn tới như vậy, sau này tau không viết những cảnh nhạy cảm thế này nữa đâu)

Vuy hành Kook suốt cả đêm. 10h mà chưa ai chịu chui ra khỏi mền, ai cũng mệt như vì trận mưa tới qua. Hai thân hình trần truồng quấn quýt lấy nhau. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa rơi vào mắt Vuy làm anh tỉnh giấc. Anh ngẩng nhìn gương mặt xinh xắn nhỏ bé đang ngon giấc trong lòng mình, khẽ miệng nhếch lên cười. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi Kook

"Thỏ con của anh, dậy thôi trưa rồi."

Kook cự mình uốn éo trong lòng Vuy

"Em không dậy nổi nữa rồi."

Vuy vào phòng tắm thay đồ

"Dậy đi anh đưa đi ăn"

Kook mở mắt lườm Vuy

"Định dùng đồ ăn để chuộc lỗi của anh à, biết là lần đầu mà không nường tay bây giờ còn lắm mồm. Công em đi."

Vuy tươi cười

"Anh xin lỗi vì đã quá mạnh tay với bảo bối của anh."

Kook quần mền leo lên lưng Vuy cùng vào phòng tắm thay đồ rồi ra ngoài dùng cơm.

(waaaa chương này hạnh phúc quá đi..)

20. Chương 20: Bếp Trưởng Hoàn Hảo

Ngày quan trọng cuối cùng cũng đến. Mọi người cùng nhau đến trường quay nơi diễn ra cuộc thi của Suga và Hye Ji. Cuộc thi bắt đầu. BGK gồm ba vị đầu bếp tài ba số một thế giới.

1. Gordon James Ramsay
2. Marco Pierre White
3. Wolfgang Puck

Tiếng chuông báo hiệu bắt đầu, các đội nôn nóng nấu nướng, Suga và Hye Ji kết hợp rất ăn ý.

(Tao tua đoạn này nha)

Dần dần các món ăn được hoàn thiện, đến lúc trang trí Hye Ji tỉa ớt thành bông hoa vì hơi vội nên hột ớt đã văng vào mắt Hye Ji, trong mắt cay nồng nóng hổi nước mắt chảy ra làm Hye Ji không mở mắt được. Hye Ji lại nói nhỏ vào tai Suga

” Tôi bị ớt văng vào mắt rồi, anh hãy giữ tinh thần ổn định tuyệt đối không cho đối thủ biết được, anh làm hộ tôi đi cũng sắp xong rồi. Bình tĩnh nha.”

Nghe Hye Ji nói Suga bỗng khựng lại một lúc Hye Ji lén nhéo vào tay Suga để anh lấy lại phong thái, Suga định thần tiếp tục làm như chưa có chuyện gì, Hye Ji thì quay lưng lại vờ như đang thái hành nên nước mắt chảy. Phía dưới máy quay của Kook đã quay đúng lúc đó, Kook lo lắng thì thào vào tai Vuy.

” Không ổn rồi chị Hye Ji bị ớt văng vào mắt làm sao đây.”

Mon ngồi bên cạnh nghe được diêm giọng nói

” Con đừng quá lo lắng Hye Ji và Suga biết phảo làm thế nào mà. Chú thấy Hye Ji xử lí như vậy là hết sức khôn khéo.”

Reng!Rengggg!

Hết thời gian các món ăn ngon từ khắp miền được bưng lên BGK ăn thử một món một chút ai cũng khen ngợi kể cả món ăn của Suga và Hye Ji. Món nào cũng khen thì biết làm sao đây.. Sau 30p BGK thảo luận, trán Suga lấm tấm mồ hôi hột mắt Hye Ji bây giờ cũng đã dịu hơn không vồn thồn như mới nãy. Thấy Suga hồi hộp, Hye Ji tim cũng muốn chạy tung ra ngoài. Cô hít thở thật sâu nhìn Hye Ji như vậy Suga vô thức nắm chặt tay Hye Ji. Cô dừng hồi hộp như vậy nữa tôi nghe tiếng đập thình thịch từ tim cô đấy, nắm chặt tay tôi này. Cảm giác này Hye Ji không thể tả được chỉ biết trong lòng thanh thản nhẹ nhõm. Ngay cả anh cũng toát mồ hôi mà còn ra giọng động viên tôi hihi...

Đến lúc công bố kết quả...

Các vị BGK này thật là muốn giết người không cần hung khí mà.. giải ba rồi tới hạng nhì không chịu công bố hạng nhất luôn đầu nhà họ im lặng khoảng 5p, Suga dường như hết hy vọng cả người anh ỉu xìu may mà tay anh còn nắm lấy tay Hye Ji chứ không là anh đã ngất đi rồi, phía dưới khán giả im bằng bặc không khí thật nguy hiểm Kook cầu cho anh mình đạt giải...

Giải Nhất thuộc về đội đến từ xứ sở kim chi Hàn Quốc... Tim Suga và Hye Ji nhảy tung ra khỏi lồng ngực hai người chết đứng một khoảng thời gian không lâu lắm, bên dưới cả một đại gia đình nhảy dựng lên những tràng vỗ tay chúc mừng tiếng pháo hoa nổ không ngớt, bầu không khí nguy hiểm kia đã biến mất bây giờ không khác gì ngày hội. Một số tiền thưởng đương đương 1 tỷ 500 triệu D được trao tặng cho hai người kèm theo đó là 2 suất du học ở nước Ý. Những bó hoa to đùng cứ trao đến tay hai người ôm không hết... Suga thật sự không thể tin đây là sự thật.

21. Chương 21: Sinh Nhật Bảo Bối

Sau khi cuộc thi kết thúc Jin bay về Pháp tiếp tục học, Mon cũng quay về Hàn lo liệu công việc. Suga và Hye Ji được hai suất du học ở Ý nên cũng đã đi ngay sau đó. 4 người bạn bé bỏng vẫn còn thời gian nghỉ nên ở lại về sau. Hôm nay là sinh nhật Kookie, Vuy đã thuê sẵn một nhà hàng chuẩn bị tất cả. Vuy có nói với Min và Hope sau khi đi chơi về thì ghé lại nhà hàng luôn. Hôm đó Vuy đưa Kook đi hầu như là hết TOKYO. 9h tối Vuy dẫn Kook đến nhà hàng, mới đứng trước cửa thôi Kook đã bĩu môi chê bai

” Nhà hàng nhìn sang trọng mà sao không có bóng ma nào đến ăn hết vậy, chắc đồ ăn không ngon phục vụ không tận tình rồi, đi chỗ khác đi anh.”

Vuy cười nhạt không nói gì kéo Kook vào. Ánh đèn mờ ảo đầy lãng mạn thấp đầy nhà hàng, xung quanh chỉ có duy nhất một cái bàn lớn, hoa thơm trang trí, những ngọn nến lung linh. Vuy dắt Kook ngồi vào bàn phục vụ mang lên một chiếc bánh sinh nhật to đùng. Kook rất bất ngờ thậm chí bản thân cô cũng không ngờ được đến điều này vì cô có nhớ hôm nay là sinh nhật của mình đâu. Tiếng đàn dương cầm vang lên không khí càng thêm lãng mạn. Vuy hát bài chúc mừng sinh nhật tặng Kook. Giọng hát ấm áp truyền cảm đi sâu đến tận tâm hồn mong manh dễ vỡ của Kook. Mắt Kook ngấn lệ Kook đứng lên nhận lấy bó hoa hồng lớn từ Vuy

” Chúc mừng sinh nhật bảo bối” Vuy nói xong lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, ngồi quỳ xuống hai tay từ từ mở nắp hộp, 1 chiếc nhẫn kim cương óng ánh hiện ra trước mắt Kook. Vuy dịu dàng

” JungKook, thời gian qua cậu đã làm thay đổi con người tớ, lúc đầu tớ chỉ nghĩ đó là do abnr tính tớ thay đổi theo tự nhiên, và tớ cũng chỉ xem cậu là một người bạn nhưng thời gian qua ở bên cậu tớ đã nhận ra một điều là tớ yêu cậu mất rồi. JungKook cậu hãy đi cùng tớ đến suốt cuộc đời này nhé. Tớ sẽ bảo vệ cho cậu. Làm bạn gái tớ nha và làm vợ tớ luôn..”

Hành động và lời tỏ tình ngọt ngào không thể nào chân thực hơn của Vuy làm Kook xúc động đến rơi nước mắt

” Em...em...em đồng ý.”

Vuy vui mừng bế Kook quay mấy vòng gương mặt ửng hồng cười hạnh phúc vô bờ. Bỏ Kook xuống Vuy đeo vào tay Kook chiếc nhẫn kim cương kia rồi ôm lấy Kook hét to lên

” ANH YÊU EM”

Tách!Tách

Đèn điện bật lên sáng trưng, tiếng pháo nổ bụp bụp, tuyết phun ra trắng xóa. Min và Hope từ trong bước ra vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật và chúc mừng luôn cả chuyện kia

Kook đỏ mặt mắc cỡ ” Hai cậu ở... ở đâu ra vậy”

Min cười đắc ý ” Ở trong kia chứ đâu.”

Hope thích thú hào hứng nói

” Hai cậu thật khiến người ta ganh tỵ, Vuy cậu lãng mạn thật đấy nhưng tớ góp ý này nếu có lần sau thì làm kiểu khác nhé, kiểu này sến quá.”

Vuy vui quá nên không nghe rõ sương miệng trả lời

” Ừ lần sau tớ sẽ sửa”

Kook dùng dùng nổi giận ánh mắt giận dữ gườm Vuy

” Có lần sau nữa hả anh.”

Vuy bay giờ có thể nói là rất vui hỏi dì nói này quên mất rằng đang hỏi dì và ai đang hỏi

” Ừ có chứ.”

Kook quát to

” Nói lại em nghe xem.”

Sau khi biết được vfa nhận thức rõ ràng chuyện mình vừa nói Vuy lập tức hết hồn bùm miệng nhìn Kook đáng thương nhỏ nhẹ

” Bảo bối anh lừa dối. Tại anh vui quá.”

” Hừ.. anh liệu ăn nói đó.”

Sau bữa tiệc bốn người về khách sạn Kook và Hope vào trước Min và Vuy thì đi dạo trên phố trò chuyện

Vuy hỏi ” Cậu và Hope đã ra mắt bố mẹ rồi mà sao vẫn chưa cầu hôn cậu ấy đi, tớ nghĩ cậu ấy sẽ tử thân khi thấy Kook và tớ... nhưng mà cố vui đó.”

Min ngược mặt lên trời thở dài

” Tớ biết chứ thấy thật tội cho Hope, tớ cũng định làm như cậu bậy nhưng Hope nói sến thì thôi tớ đang nghĩ.”

” Uh, theo tớ thấy Hope là người mạnh mẽ thích độc và lạ đời (khác người) nên cậu hãy làm thú dì đó hợp với tính cách của Hope.” Min đi chậm trong đầu không ngừng suy nghĩ điều Vuy vừa nói, được một lúc Min nhảy tưng lên

“A,, tớ biết nên làm thế nào rồi, cảm ơn cậu. Làm vài ly nhé.”

” Đi thôi”

Min và Vuy đến Bar Danger uống rượu. Lúc về đã gần 1h sáng, trong người ai cũng tê tê vì uống hơi quá chén. Min vào phòng thì ngay lập tức nhảy lên giường ôm Hope ngáy khò khò.

Vuy thì khác anh biết Kook rất ghét mùi rượu nên đã đi tắm để khử bớt mùi, anh rón rén nhẹ nhàng đi tới sofa định ngủ ở đó thì Kook lên tiếng

” Sao không lên đây ngủ, ngủ ở đó lạnh lắm.”

Vuy giật mình lúng túng

” Lạnh gì đâu, chỉ tại anh thấy hơi đau lưng nên muốn đổi chỗ ngủ ấy mà. Sao em chưa ngủ.”

” Anh nói dối, anh uống rượu đúng không?”

Vuy cuối mặt tỏ ý nhận lỗi

” Ừ, anh có uống vài ly, nhưng anh tắm rồi mà em vẫn ngủ đc sao.”

Kook bung mền ngồi dậy

” Anh nghĩ em là ai chứ. Là Thỏ đấy.” Vừa nói Kook vừa tiến lại sofa kéo Vuy lại giường ngủ

” Anh cứ nằm đi, em chịu được nhug chỉ lần này thôi.”

Vuy cảm kích ” Thật chứ.”

Kook quay qua ôm Vuy thăm thì

” Tất nhiên là thật.”

Đôi mắt đầy ẩn ý của Vuy nhìn chăm chăm vào mắt Kook, ánh mắt ma mị. Kook nói thêm

” Hôm nay em vui lắm, em thật sự rất hạnh phúc cảm ơn anh.” Kook hôn lên môi Vuy một cái, bàn tay uốn lượn trên lồng ngực săn chắc của Vuy.

” Em hư thật, em nên nhớ trong người anh đang có rượu.”

Ánh mắt Kook trở nên mê hoặc, đôi bờ môi gợi cảm cứ lướt nhẹ trên môi Vuy

” Có rượu thì sao nào”

Vuy ôm chặt Kook dùng sức lật người Kook xuống, leo lên thân hình bé nhỏ của Kook. Nụ cười đậm tà hé lộ trên gương mặt đỏ ngầu của Vuy

” Em hư thật. Cái này là do em tự gánh lấy đấy nhé.” Nói rồi không đợi Kook trả lời Vuy bắt đầu chiến tranh trên giường với Kook. Đôi lúc câu nói mang ý khấn cầu của Kook vọng lên nhưng cứ bị ngắt quãng rên rỉ

” Aumh... ư.. Nhẹ thiiii”

” Em nói anh nhẹ lại anh có nghe không hả.?”

Mặc kệ Kook rên la thế nào Vuy cứ thế mà tiếp tục.

(Tao sẽ không nhiều chuyện kể chuyện giường chiếu của vợ chồng tụi nó ra đâu, t sợ lắm)

22. Chương 22: Trở Về

Sáng sớm Min điện thoại nói chuyện với Vuy

Min: Tổ quyết định rồi hôm nay tổ sẽ cầu hôn Hope, tụi mình về Seoul cũng 2 tháng rồi, cậu và Kook đến nha.

Vuy: Được đấy, vậy lát nữa tổ và Kook đến.

Min: Đi ngay bây giờ đi

Vuy: Ừ, nôn thế

Vuy tắt máy gọi Kook dậy nói cho Kook nghe rồi lái xe đến tòa nhà. Mới tờ mờ sáng mà sao bên ngoài âm ỉ không chịu được. Hope mang bộ mặt tức giận ra ngoài như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ nào phá giấc ngủ của cô. Mọi người ở tòa nhà xúm nhau đứng ở trước tòa nhà, ai cũng ngẩng đầu nhìn lên sân thượng. Hope chạy ra nhìn theo xong vô cùng hoang mang

” Ôi trời.. Min anh làm gì trên đó vậy?”

Hope cố gắng hét thật lớn để Min nghe thấy, vừa lúc đó Vuy và Kook chạy đến, thấy Min ở trên đó Vuy chau mày nhìn Min như muốn nói. Cậu làm gì vậy, cầu hôn cái kiểu gì vậy nè. Thấy VuyKook đã đến Min cầm một cái loa hét lớn lên

” JUNG SEOK HOPE. ANH YÊU EM. EM ĐỒNG Ý LÀM VỢ ANH NHA. JUNG SEOK HOPE.. PARK JIMIN NÀY RẤT RẤT YÊU EM.”

Nghe xong lời cầu hôn này ai ai cũng há mồm ngạc nhiên vì cứ tưởng Min có ý định tự tử nên mọi người thay nhau gọi cảnh sát ai ngờ đầu đó là chiến thuật cầu hôn của anh chàng này.

Ú..ú..ú.. tiếng còi cảnh sát hú inh ỏi 2 chiếc xe cơ động đậu trước cổng tòa nhà... Vuy hết cả hồn nói với Kook

” Min điên thật rồi, gọi cả cảnh sát đến.”

Min cũng không ngờ rằng cảnh sát lại đến. Khi cảnh sát vào ngôi nhà ở đó thay nhau xin lỗi vì đã báo cáo nhầm thông tin, thật ra nhà này cầu hôn bạn gái chứ không phải tự tử.. Cảnh sát ngha xong ai cũng mở tròn đôi mắt lắc đầu bó tay. Nhưng đến thì cũng đến rồi ở lại góp vui một chút cũng không sao.. vậy là lần cầu hôn này của Min khá đặc biệt vì nó có mặt của cảnh sát thay vì người làm chứng. Kook đã quay hết lại toàn bộ, Kook đẩy Hope tiến về phía trước, Hope đứng giữa đám đông. Mọi người hò reo thú vị. Mặt Hope đỏ bừng

” PARK JIMIN. ANH XUỐNG ĐI EM YÊU ANH”

Những tiếng la hét càng thêm sôi động. Min xuống cả bọn vào nhà đám đông cũng giải tán. Chơi xong VuyKook về nhà, Kook mở đoạn phim lên cho Mon và Jin xem, hai người lớn ngồi ở nhà coi qua máy mà cười muốn rụng hàm chắc chứng kiến cười cũng chết.

1 năm sau

Suga và Hye Ji về nước. Mọi người tụ tập ở nhà Mon ăn mừng hai đầu bếp trở về. Gần xong tiệc Suga hẳn giọng nói

” Dạ cháu muốn thông báo sau khi các em tốt nghiệp cháu và Hye Ji sẽ kết hôn ạ.”

Vẫn là Hope nhanh miệng

” Thấy chưa lửa gần rơm không cháy mới lạ”

Min chau mày nhìn Hope hạ giọng ” EM lạnh quá rồi”

Mon nói ” Thế thì chúc mừng hai cháu, cưới xong định làm dì đây hai đầu bếp *nổi tiếng*”

Jin đánh nhẹ lên vai Mon

” Ông sao quan trọng lắm thế, chưa gì mà..”

Mon đánh mặt nhướn mày cãi lại Jin

” Ô hay,, chứ cưới về mà không có việc làm thì cặp đất mà ăn à.”

Mắt Jin đỏ ngầu lườm Mon đáng sợ, cảnh báo việc không hay sẽ đến với Mon

Suga chữa cháy

” Chú Mon nói đúng đó ạ, chúng cháu sẽ mở một nhà hàng ở Ý.”

” Và định cư ở đó luôn ạ” Hye Ji tiếp lời

Jin hỏi ” Vậy khi nào khai trương?”

” Nhà hàng đang tiến hành xây dựng. Dự định là hoàn thành vào tháng 3 năm sau và sẽ khai trương vào đầu mùa thu ạ”

Mọi người nâng ly chúc mừng. Tuy Suga đã về nhưng Kook vẫn ăn nằm ở nhà Vuy (Ý mà nói vậy thì mang tiếng cho Kook quá mà Kook có về Vuy cũng không cho về, Vuy bắt cóc Kook ở bên này luôn rồi)

Kook được Jin yêu quý và Mon cũng vậy, ông đối xử với Kook như con ruột của mình. Tình cảm gia đình rất hạnh phúc.

23. Chương 23: Chuyện Sau Lễ Tốt Nghiệp

Lễ tốt nghiệp bắt đầu MonJin, Suga HyeJi cũng tranh thủ công việc đến dự lễ tốt nghiệp của các em. Bố mẹ Hope và Min cũng đã về nước họ cùng nhau đến trường Đại Học Bangtan. Lễ trao bằng kết thúc, Suga lấy máy ảnh chụp các em đang vui vẻ nugh cười tươi rói trên môi, đôi bàn tay trân trọng tấm bằng. Vuy Kook Min Hope lại nói chuyện với mọi người. Hye Ji ra xe mang vào 1 túi đồ lấy ra 4 hộp quà tặng chúc mừng các em. Mon Jin thì tặng hoa chúc mừng. Vuy xụ mặt nói với Jin

” Mẹ còn nợ chúng con một chuyến du lịch biển đấy ạ.”

Jin gằm mặt lườm Vuy

” Biết nhưng tụi con đã qua Nhật chơi rồi còn dì, xí xóa nha con trai.”

Vuy trề môi không nói gì thêm. Min có điện thoại là bố mẹ cậu gọi. Nói chuyện xong Min chạy ra cổng đón bố mẹ vào. Lát sau bố mẹ Hope cũng đến. Mọi người làm quen nhau rồi cùng đến nhà hàng ăn tiệc mừng.

Trên bàn ăn tụi nhỏ không ngừng bộc lộ tình cảm với nhau đứa này thì đúc đứa nọ đứa kia thì chùi miệng cho đứa này ôi thật là cặn lời với tình yên tuổi trẻ. Suga và Hye Ji lớn hơn nên biết cư xử đúng lúc đúng nơi không lố lăng như bấy nhoi kia. 2 ngày sau bố mẹ Min và Hope chính thức gặp nhau bàn chuyện cưới hỏi và chọn mùa xuân năm sau sẽ tổ chức hôn lễ.

1 tháng sau

Đám cưới của Suga và Hye Ji được tổ chức long trọng. Ai cũng thành đôi thành cặp Vuy không thể chấp nhận được đến tối Vuy khóc lóc từ trên lầu khóc xuống mặt mũi như con mèo xuống tới phòng khách Vuy ngồi ườn ra sofa đầm đá la khóc

" Mommy... mommy cưới Kook cho con, baba cưới Kook cho con, sao giờ đây chỉ còn mỗi mình con vậy.."
HUHUHUUHU T.T

Mon cười xì " Vậy con muốn khi nào?"

Vuy la lên

" Con muốn ngay bây giờ... ngay bây giờ.. huuhwaaaa T.T "

Kook nghe vậy vội chạy xuống, mặt đỏ bừng. Jin kéo Kook lại ngồi bên mình vuốt mái tóc nâu hạt dẻ âu yếm

" Vậy để bố mẹ chọn ngày sớm nhất để tụi con cưới nhau."

Mon chau mày nhìn Jin miệng cười tươi

" Bà đừng chiều nó quá coi vậy chứ bà tính kĩ ra thì nó là đứa cưới vợ sớm nhất đó. Tui với bà mới vừa đi xa là tụi nó cưới nhau rồi." (Ý di đây Ông bố Mon yêu quý, cưới đâu mà cưới, Kook có cho đâu mà cưới hè, mới sống chung nhà ngủ chung phòng thôi nha ông Bố, cưới nhau là ở bên nhật kia kìa ^^)

Mon nói tiếp " Tôi với bà ngày mai đi gặp anh chị Mochi (bố mẹ Min) để xin phép cho hai tụi nó cưới chung luôn được không?"

Jin liền gật đầu " Ừ vậy mai tôi với ông đi gặp anh chị ấy"

Hôm sau các bậc phụ huynh gặp nhau, đề nghị của Mon và Jin đều được mọi người chấp thuận.

(Thế là sắp có tin vui rồi... HAHABA)

24. Chương 24: Hôn Lễ

Thời gian cứ từ từ mà trôi chảy cuối cùng cũng đến ngày đại sự của đôi bạn thân này. Nhà hàng của Mon là nơi tiếp khách, nhà thờ là nơi tổ chức hôn lễ. Cả hai cô dâu của chúng ta hôm nay cực kì xinh đẹp không khác gì tiên nữ dấn thế. Nhạc giáo đường vang lên. Bố Hope và Suga khoác tay hai cô dâu đi song song trên bục thảm đỏ, đến giữa đoạn Bố Hope và Suga đưa tay Hope và Kook cho 2 chú rể đi tiếp đoạn còn lại. Họ cùng nhau đi về phía trước đứng trước mặt cha nhà thờ. Cha hỏi hai đôi vợ chồng như tục lệ. Tất cả đều gật đầu đồng ý. (Tua đoạn này nhé)

Hôn lễ đã xong xe đưa họ đến nhà hàng tiếp khách. Đang ăn đột nhiên Hye Ji cảm thấy khó chịu, nôn ói bỏ chạy avfo toilet rồi quay ra với gương mặt tái nhợt. Jin vui vẻ nói

" Theo kinh nghiệm cho biết Hye Ji cháu có thai rồi."

Mon giật mình " Có thai rồi à.. nhanh vậy mới có 5 tháng thôi mà.."

Jin nhìn Mon khó hiểu buột lẩm Jin mới ra

” 5 tháng mà ông nói ít vậy khi ông cưới tôi về mới có 15 tôi có mang thằng Vuy rồi sao ông không nói nhanh.” (Wow lộ rồi,, Mon cũng ghê gớm thật,, hổ hổ vậy mà nói làm như mình hiền lắm vậy. Bản thân 15 ngày không nói người ta 5 tháng mà kêu nhanh,, cái ông bố này thật tình..)

Mon vội im bặt không nói nữa vì ngượng.

Suga cười gãi đầu ” Vâng, Hye Ji có thai được 9 tuần rồi ạ”

Bọn vợ chồng mới cưới kia vỗ tay hoan hô nhân cơ hội ồn ào Min ghé vào tai Hope nói nhỏ

” Hope, anh cũng muốn như anh Suga chúng mình 10 ngày thôi nhé(Ôi mẹ ơi.. 10 ngày)”

Nụ cười trên môi Hope tắt hẳn lườm Min. Kook ngồi gần nên nghe hết vừa ăn vừa vô tư nói

” 10 ngày nhanh quá không ”

Nghe Kook nói Hope và Min đều đỏ mặt... Mọi người cười ầm lên... Jin thấy Hye Ji ngày càng mệt nói với Suga

” Hye Ji không khỏe hay cháu đưa Hye Ji về đi.”

” Ủ, đúng đấy ạ. Chị Hye Ji cần nghỉ ngơi nhiều hơn ạ.” Kook nói

Suga chào mọi người rồi về nhà. Chiều hôm đó họ đi hưởng tuần trăng mật ở Singapore, vì khi mới vào học Jin có hứa học tốt thì sẽ cho đi du lịch ở Sin bây giờ đi hưởng tuần trăng mật luôn.

VuyKook, MinHope đã có những kỉ niệm thật vui ở đó, khoảng thời gian một tuần thật vô cùng hạnh phúc.

25. Chương 25: Trùm Sở Vợ Là Ông Min

Hôm nay đi làm tiện đường Vuy đưa Kook về nhà mình, trên xe Kook có gọi cho Hope

” Hope à, lát chiều ghé qua nhà mẹ chồng tố chơi nhé. Chuyện là mẹ chồng tố mới được lên chức giám đốc bệnh viện. Tiểu hy vọng khỏe không.”

” Xìii, Kook cậu có nói quá lên không vậy, tiểu hy vọng mới có 5 tháng thôi nó còn trong bụng làm sao tố biết khỏe hay không.” (Ý có di đó sai sai, kết hôn 4 tháng mà Tiểu hy vọng được 5 tháng. Oh N.O)

” Như vậy nha, chiều tối ghé qua đó. Tố cúp máy đây tới nhà rồi.”

Đến nhà Vuy vào nhà chơi với Jin và Kook một lát rồi cùng Mon đến công ty. Hai bố con đã đi làm ở nhà mẹ chồng nàng dâu bắt tay vào việc chuẩn bị bữa cơm tối nay. Kook nhặt rau giúp Jin bồng đầu óc quay cuồng, hoa mắt, mọi thứ chao đảo trước mắt Kook, cộng thêm mùi tanh của cá, cua,.. làm Kook muốn ngất đi. Hiện tượng này Kook mắc khoảng 2 ngày nay rồi, nhưng Kook nghĩ là do chế độ nghỉ ngơi nên không nói với Vuy, vả lại bên nhà riêng có người giúp việc làm hơn một nửa công việc nên Kook cũng ít khi làm nhiều, hôm nay loay hoay nên Kook cảm thấy hơi mệt. Kook vẫn cố làm cho xong, Kook lắc lắc đầu để tỉnh táo hơn, làm xong Kook vội chạy ra quầy thuốc tây trước mặt đường mua vài liều thuốc để uống. Kook chỉ nói với y tá bán cho cô thuốc giảm đau đầu, căng thẳng thôi chứ không nói ra chứng mình đang mắc phải.

Chiều tối Min đi làm về mua không biết bao nhiêu là đồ ăn vặt cho Hope, trái cây, sữa,... (vân vân) Mới vừa vào chưa kịp tháo giày là tiếng nói đã vọng vào

” Tiểu Hy Vọng của bố đâu rồi, vợ cưng của anh đâu?” Nói xong vừa lúc cái đầu Min thò vào trong nhà liền có một chiếc dép bay thẳng tới, may là Min chỉ vừa mới thò đầu vào thôi nên thụt ra kịp chứ không là chiếc dép bay thẳng vào cái bản mặt xinh trai rồi.

Hope đứng dậy nói lớn ” Ăn nói lung tung thế hả, có di thì vào nhà đứng ngoài cửa la lối om sòm là sao? Vào tắm rửa rồi đi ăn tiệc.”

Min xụ mặt bước lùi húi bước vào giận dữ không nói một lời, Hope kêu Min lại:

” Thái độ gì đó, lại đây.”

Min đứng trước mặt Hope vẻ mặt vẫn đầy sự giận hờn, nhỏ nhẹ nói

” Dạ thưa, vợ gọi anh”(Sợ vợ vậy ba..)

Hope lườm Min lên giọng” Mặt mày sao không tươi tắn gì hết vậy”

Min vờ khóc lên kêu la

” Anh vui vì đc về nhà với em và Tiểu Hy Vọng nên mới nói to như vậy, thế mà em nỡ phủ vào mặt anh 1 dếp, nêu anh không tránh kịp thì gương mặt từng là HOT BOY của trường bây giờ ra sao.. huhu ”

Hope cười mỉm, ngồi vào lòng Min, chuyển giọng chuyển sắc

” Chồng ngốc. Em chỉ thử xem độ phòng thủ của anh thôi, em xin lỗi.”

Min nở nụ cười gian xảo, quay người chồng hai tay xuống thành ghế, ấn người Hope xuống, đặt bờ môi lên hôn nhẹ môi Hope *Chụt* (haha) Hôn xong Min liền ba chân bốn cẳng chạy mất tiêu

” Park Jimin, hôn sao không nói trước, hôm nay anh ăn gan hùm.” Hope đỏ mặt quát lên nhưng miệng thì nụ cười không tắt. Min chạy không quay đầu cứ cắm đầu mà chạy thẳng vào phòng tắm nếu để Hope tóm được thì nguy to. (Đúng là đàn bà mọc râu)

Ở nhà bên này đã lo xong xuôi mọi việc, Vuy đi làm về đáng ngửi được mùi thức ăn thơm phức do mẹ và vợ nấu, vội chạy vào quăng cặp gối ngả trên sofa, 1 mạch đi xuống bếp bất ngờ ôm từ sau lưng Kook, hôn nhẹ lên tóc cô

” Bảo bối anh về rồi. Em nấu ăn ngon thật đấy.”

Kook cười hạnh phúc ” Xi, ăn chưa mà nói là ngon.”

” Không cần ăn, nghe mùi là biết ngon rồi, hi ” Thấy trán Kook lấm tấm mồ hôi lạnh, Vuy lấy khăn giấy lau đi, ánh mắt lo lắng

” Kookie à, trời có nóng lắm đâu sao em ra nhiều mồ hôi thế này. Em không khỏe chỗ nào nói anh nghe.”

Kook cười nói ” Làm gì có em khỏe lắm đấy, chắc tại loay hoay mãi trong bếp nên ra mồ hôi thôi.”

Reng!Reng!Reng.. Vợ chồng MinHope đến đó(Tua đoạn ăn tiệc nhà)

Xong xuôi VuyKook về nhà riêng. Kook lại thấy đau đầu, tay chân tê nhúc, lưng thì mỏi rã rời. Mặt mày Kook xanh xao Vuy đưa Kook lên phòng nghỉ ngơi, mồ hôi lạnh toát ra đầy trên gương mặt nhợt nhạt của Kook. Vuy dịu dàng nói với Kook

” Em thật sự không sao chứ, mặt mày em trắng bệch ra rồi này, còn sốt nữa chứ.”

Kook nằm trên giường vẻ mặt mệt mỏi, đôi môi khô khan tái mét.

” Em không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi, nghỉ ngơi rồi khỏe mà.”

Vuy sốt ruột giọng nói có chút nghiêm khắc hơn nhưng độ âu yếm chịu đựng thì lại chiếm phần hơn

” Em nghỉ ngơi, anh xuống nấu ít cháo đem lên, ăn xong rồi uống thuốc vào, lúc nãy anh thấy em có ăn gì đâu?” Nói rồi Vuy đứng dậy định xuống bếp thì bị Kook nắm tay kéo lại, giọng nói nhỏ yếu ớt của Kook làm Vuy không thể không nghe theo

” Tại em không đói nên không ăn, anh lại đây nằm nghỉ đi. Sáng mai còn đi làm, bây giờ em ngủ không ăn gì hết.”

26. Chương 26: Tiểu Bảo Bối

Sáng sớm Vuy điện thoại cho Mon xin phép nghỉ vài ngày chăm sóc cho Kook. Anh lăn xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho Kook. Nồi súp của sôi sục sục thơm phức, mùi hương len lỏi qua các ngõ ngách chui vào trong phòng tạt vào mũi Kook, thế là Kook thức dậy ngay mặc dù trong người hơi mệt.

” Bảo bối dậy rồi à, vào ăn sáng đi cho nóng.”

Kook ngồi vào bàn 1 bát súp của nóng hổi để bày lên trước mắt, Kook cười hạnh phúc, nhìn Vuy bằng ánh mắt âu yếm chan chứa đầy tình yêu thương

” Woww.. trông ngon quá,, ummmm thơm quá đi.”

Vuy kéo ghế ngồi đối diện nhìn Kook ” Ngon thì em ăn nhiều vào, anh nấu cho em đấy.”

Kook gạt đầu cầm muỗng lên ăn súp nhớ ra điều gì trông mắt nhìn đồng hồ rồi nhìn Vuy

” Chết chết anh trễ làm rồi kìa..”

Vuy mỉm cười chom người tới xoa đầu Kook âu yếm

” Vợ anh bệnh sao anh yên tâm mà đi làm cho được.”

Nghe những lời Vuy nói khiến Kook cảm động khóe mắt cay cay trong lòng dâng lên một tình yêu da diết. Kook vui vẻ ăn súp do chồng mình tự tay chuẩn bị cho mình. Kook ăn 1 muỗng, 2 muỗng, 3 muỗng. Đến muỗng thứ 4 thì cảm thấy khó chịu không thể nuốt nổi, muỗng súp thứ 3 như bị ngán lại ở cổ họng cứ muốn trào ra, thật sự muỗng thứ 4 không thể vào được. Sợ Vuy buồn nên Kook cố gắng nhắm mắt nín thở nuốt vào. Kook cố ăn tiếp muỗng thứ 5 thì không thể ráng nổi nữa cái gì cũng có giới hạn, mùi tanh của cua làm Kook cảm thấy buồn nôn nhưng rõ ràng lúc này thơm lắm cơ mà, sao bây giờ khó ngửi thế này?

*Qe.. Qe.. *Kook bum miệng chạy vào toilet, Vuy liền chạy theo

* Uệ..Uệ. Qe.. * Kook nôn dữ dội làm Vuy rất lo lắng, anh đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Kook vài cái

” Em khó chịu ở đâu nói anh nghe.”

Mặt Kook trắng bệch không còn một chút sắc hồng. Vuy dìu Kook lên phòng

” Em nghỉ đi, chiều anh sẽ đưa em đến bác sĩ kiểm tra.”

Kook không nói gì nhắm mắt ngủ thiếp đi. Nhìn cái bụng đói meo của Kook đang kêu ục ục Vuy xót lắm.

” Em ăn gì không, muốn ăn gì cứ nói anh sẽ đi mua ngay.” (Cưng vợ ghê chưa)

Kook lẩm bẩm nói nhỏ ” Vậy anh mua cho em vài cái bánh mì sandwich kẹp phô mai, cả sandwwich cuộn nữa là được rồi.”

Vuy ngay lập tức lái xe chạy như bay ra cửa hàng tích tốc mua đồ với tốc độ ánh sáng mang về nhà cho Kook. Người anh đã đầy mồ hôi, hơi thở gấp gáp

” Kookie, anh mua về rồi này em ngồi dậy ăn đi rồi uống thuốc.”

Kook ngồi dậy nhưng chỉ cũng nuốt được có 2 3 miếng rồi cũng nôn ra hết. Tình hình như thế này làm sao anh chịu nổi. Chiều Vuy quyết định đưa Kook đến gặp bác sĩ riêng của gia đình, nhưng vì muốn khám cho kĩ càng Vuy không gọi BS đến nhà mà đích thân đến gặp trực tiếp.

BS: Kim thiếu gia, vợ cậu cần được nghỉ ngơi nhiều hơn, ăn uống phải đảm bảo đầy đủ dinh dưỡng để tốt cho thai nhi. Theo dấu hiệu thì Bảo Bối của cậu nặng nề nên sẽ rất khổ sở trong thời kì đầu mang thai.”

Nghe xong BS nói Vuy vui mừng đến mức cứ tưởng là mơ nói không nên lời Vuy cầm lấy hai tay của BS vui mừng nói ” Chú Seok chú nói thật chứ, vợ cháu có thai hả, được bao lâu rồi chú, vợ cháu bây giờ đã khỏe chưa, con cháu là trai hay gái...?”

Vuy hỏi dồn dập làm BS cũng rối theo

” Kim tiểu thư có thai được 2 tháng rồi. Mời Kim thiếu gia theo chú lấy thuốc bổ về cho Bảo Bối của cậu.” BS vừa nói vừa cười. Vuy đi theo BS vào phòng lấy thuốc. Tranh thủ lúc Kook chưa tỉnh lại Vuy đi siêu thị mua đủ thứ đồ bổ, sữa đủ loại.. Vuy gọi người giúp việc đến siêu thị mang đồ về còn Vuy thì chỉ đem vào bệnh viện một ít trái cây và 1 lốc sữa MAMA pha sẵn

” Em dậy rồi à, em thấy trong người đỡ hơn không?”

Kook mệt mỏi, sắc mặt đã đỡ hơn một chút

” BS nói em bị gì vậy?”

” Bs nói em làm việc nhiều quá nên cơ thể bị suy nhược, nên Tiểu Bảo Bối mới quấy em thôi.”

Kook chau mày nhìn Vuy khó hiểu ” Tiểu bảo bối.. quấy là sao anh nói rõ hơn đi.”

Vuy vuốt tóc Kook, ánh mắt hạnh phúc vui mừng, đưa tay xoa xoa vùng bụng

” Là em có thai rồi đó, vì vậy cần phải ăn nhiều, nghỉ ngơi để Tiểu bảo bối mau lớn.”

Kook vui mừng ngập ngừng nói

” Tiểu Bảo Bối,, vậy là... là em có thai rồi hả.. HIIIIH ”

Vuy cười nhìn Kook gật đầu một cái. Ngày mai Kook xuất viện về nhà. Vuy cưng vợ rồi bây giờ vợ có thai thì cưng không tả nổi. Vuy không cho Kook làm bất cứ việc gì trong nhà. Kook chỉ việc ăn, chơi và ngủ thôi. Mọi việc cứ để Vuy lo. Tiểu Bảo Bối tinh nghịch nên vài tháng đầu Kook rất khổ sở. Không biết sau này ra đời sẽ tinh nghịch ra sao đây...

27. Chương 27: Đại Gia Đình (end)

5 năm sau

Ý (Trước ngày giáng sinh)

” SuGi, SuJi à.. Vào lấy balo sắp đồ chúng ta về chơi với cô út và mấy em nè con.” tiếng Hye Ji thất thanh từ trên lầu vọng xuống. SuGi, SuJi đang chơi dưới sân vườn nghe gọi háo hức chạy lên. Hai đứa bé sinh đôi này rất đáng yêu, bụ bẫm. SuGi lanh lợi, SuJi thì giống cô út ở chỗ có 2 chiếc răng thỏ bé xíu xinh xinh trông đáng yêu cực luôn. Hai anh em mừng rỡ chạy lấy balo sắp đồ. SuGi nói với Hye Ji

” Sao bây giờ mà Daddy vẫn chưa về vậy Mom ” (Vì sinh sống ở nước ngoài nên cách gọi hơi khác nha)

” Daddy đến nhà hàng có chút việc lát sẽ về ngay thôi, con giúp em sắp đồ vào đi”

SuJi nhanh nhẩu chạy đi lấy nơ, kẹp, cài, đem đến đưa Hye Ji nói

” Mommy, mommy buộc tóc cho SuJi đi, SuJi muốn mình phải thật đẹp để về chơi với cô chú út, ông bà nội, chú Min cô Hope và tất cả mọi người.. ”

SuGi chu mỏ về phía SuJi đánh giọng

” Em không chơi với TaeKook, JiHo à ”

SuJi cũng có vẻ dàu vênh mặt lên cãi lại

” Có chứ, ai nói là em không chơi với 2 em ấy. Xí ”

Cuộc tranh cãi của 2 thiên thần nổi lên khiến Hye Ji nhức đầu

” Thôi.. Thôi bây giờ 2 con mà lý Mom sẽ nói với Daddy phạt tội con và không cho về nhà chơi với mọi người.”

Nghe vậy hai thiên thần im lặng nghe lời mẹ. Lát sau Suga về và cả nhà cùng lên máy bay về Seoul.

—Seoul— (Ngày giáng sinh)

” Mẹ ơi.. anh SuGi chị SuJi về rồi nè, có cậu mợ nữa ạ” TaeKook chạy ra mở cửa mừng cậu mợ rồi liền kéo SuGi, SuJi nhập hội chơi với mình. Kook ở dưới bếp chưa kịp tháo tập dề vội chạy lên, vui mừng

” Anh chị về rồi, tụi em bận quá không đón anh chị được. Xin Lỗi nhé.”

” Có sao đâu, tụi anh về taxi đc rồi. TaeKook nay lớn quá nhỉ?” Suga cười nói

Kook cười tươi rồi ” Dạ vâng.. hihi ”

Ngồi nói chuyện với Anh chị hai lát sau Kook kêu TaeKook vào

” TaeKook vào mẹ bảo, dẫn anh chị vào luôn nha con.”

Tiếng ” Dạ ” trong vút hồn nhiên vang lên từ ngoài sân chạy vào. TaeKook bước vào đã nhào ngay vào lòng Suga. Suga hôn lên đôi má phụng phịu khiến mặt mày của TaeKook tối mờ (Hôn dì mà hôn dữ vậy ba, xừng má thẳng nhỏ hết rồi)

” TaeKook của cậu lớn quá.. ” Suga khen TaeKook hết lời này đến lời khác.

” SuGi, SuJi lại cô út thương này, các con muốn gì nói cô út mua cho”

Bây giờ trên mỗi bên đùi của Kook là 1 thiên thần đang ngồi lên, hai tay dang rộng ôm 2 đứa cháu 2 bên. SuGi cười thơm lên má Kook 1 cái thật đậm đà

” Cô út em JiHo sao bây giờ chưa đến ạ ”

” À JiHo sắp đến rồi đấy, cô út có gọi chú Min đưa JiHo tới chơi với SuGi, SuJi rồi mà..”

Nói xong Kook nhìn qua SuJi

” Công chúa bé bỏng của cô, cả đám nhóc có mỗi SuJi của cô là con gái, con chơi với các em con không khó chịu chứ?”

SuJi lắc đầu hồn nhiên nhe hai cái răng tỏ ra

” SuJi không khó chịu, SuJi rất thích chơi với mấy em. SuJi còn vui vì trong nhà chỉ có mỗi SuJi là có 2 chiếc răng tỏ giống cô út nữa đấy ạ.” SuJi vừa nói vừa đưa tay chỉ lên 2 chiếc răng tỏ đáng yêu của mình cười hì hì. Kook vui lắm

Hye Ji hỏi Kook

” Vuy làm chưa về hả em.”

” Vâng ạ, hôm nay em có nói là anh chị về nên chắc lát nữa Vuy về ngay thôi”

Từ ngoài sân có tiếng trẻ em chạy nổi vọng vào

“Dì Kook, TaeKook ơi.. JiHo đến rồi này.”

TaeKook nhảy ra khỏi lòng Suga đi ra mừng JiHo.

” A.. TaeKook chào chú Min, chào cô Hope.” TaeKook vòng tay cuối thấp người chào MinHope

Hope chạy đến xoa đầu hôn lên trán TaeKook

” Aigoo TaeKook của dì giỏi quá. JiHo con xem có thêm ai nữa này.”

JiHo chạy vào nhà ngach nhiên và cùng mừng rỡ

” Woww.. JiHo chào chào chú Suga, chào cô Hye Ji.”

TaeKook lấu lỉnh kéo tay SuGi, SuJi, JiHo ra sân nũng nịu nói

” Anh SuGi, chị SuJi, JiHo ra chơi với TaeKook nha. TaeKook nói với bố mua rất nhiều đồ chơi để chơi chung với anh chị đó.”

Thế là cả đám con nít ra sân chơi đùa, những tiếng cười hồn nhiên đầy năng động khiến tất cả nỗi buồn cũng vơi đi. Người lớn ở trong nhà trò chuyện.

Hye Ji ” JiHo giống Min quá, điển trai quá chừng.”

Min ngượng ngùng

” Giống em thì chỉ đc cái đẹp trai thôi chị, còn tính cách thì giống Hope y chang, hung dữ mới có 4t mà đánh võ thắng thằng bé 6t ở học đường.”

Lát sau Vuy về

” A.. bố về rồi” TaeKook bỏ đồ chơi xuống chạy tới ôm Vuy, thơm lên má anh 1 cái như thường ngày rồi nói

” Bố ơi hôm nay nhà mình vui lắm có anh SuGi chị SuJi và có cả JiHo đến chơi với TaeKook đó ạ”

Vuy cười nựng 2 má của TaeKook

” Thế à. Vậy TaeKook có lấy đồ chơi bố mua ra cho anh chị với bạn chơi không.”

” Có ạ” TaeKook ngược mắt nhìn Vuy mỉm mỉm cười nói

Vuy tung TaeKook vài cái rồi bỏ TaeKook xuống

” TaeKook giỏi. Vậy con chơi với anh chị tiếp đi, bố vào nhà nói chuyện với cậu mợ.”

Vuy vào trong chào hỏi rồi mọi người lại tiếp tục nói chuyện đến tối họ cùng nhau đến nhà Mon. Đến nơi 4 đứa cháu hóm hỉnh chạy ùa vào nhà đầu tiên chưa thấy người m à đã nghe tiếng rồi, tiếng trẻ con thất thanh quá.

” Ông nội bà nội, tụi cháu về chơi ạ.” Đám trẻ sà vào lòng ông bà.. TaeKook liền ra dáng lên giọng giới thiệu như 1 thanh niên đã trưởng thành (Học cái thói làm màu của ai vậy nè..”)

” Ông nội bà nội hôm nay TaeKook dẫn anh SuGi chị SuJi và JiHo đến thăm ông nội bà nội đó. Ông nội bà nội thấy TaeKook có giỏi không?”

Jin cười phúc hậu

” Wow.. TaeKook của bà giỏi thật đấy, các cháu lại đây bà cho kẹo này.”

Cả đám bu quanh lại bên Jin chờ phát kẹo.

” Chúng cháu cảm ơn bà ạ.” Tiếng bọn trẻ đồng thanh vang lên

” SuGi, SuJi, JiHo, TaeKook lại ông bế cái nè.” Mon dang rộng vòng tay đón các cháu vào âu yếm.

Tiếng cười vang vọng khắp căn nhà nhỏ. Họ quây quần bên nhau cười nói vui vẻ. Họ đã có một buổi tối giáng sinh đầy ý nghĩa. Họ ở cùng bên nhau đón giao thừa.. Một năm mới vui tươi hạnh phúc và vô cùng ấm áp và đặc biệt hơn họ được đón những cái Tết bên người thân.

————— END —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-di-cung-to>